

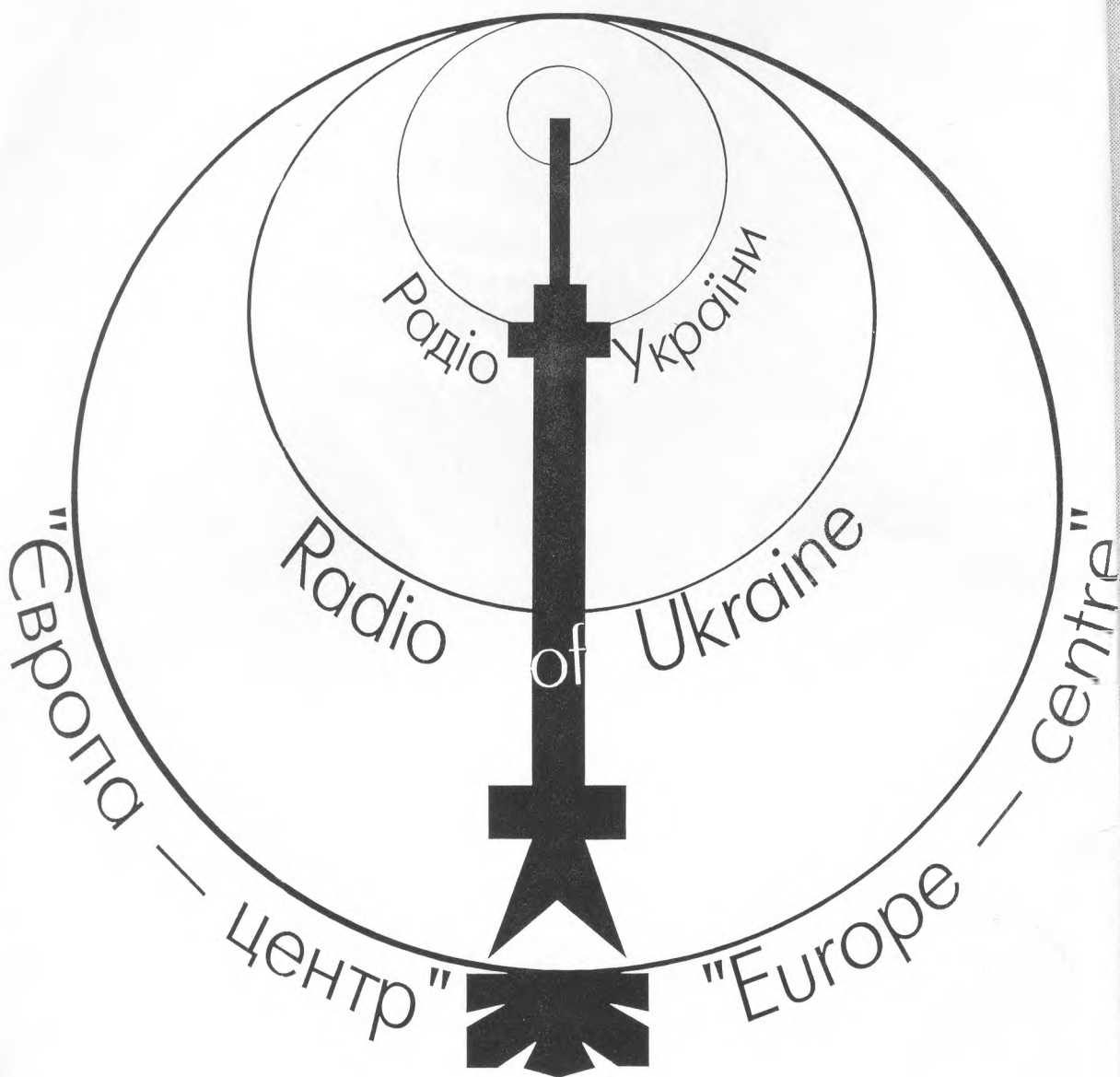
ЦЕНТР ЄВРОПИ

СТУДЕНТСЬКИЙ
ІНФОРМАЦІЙНО-РОЗВАЖАЛЬНИЙ
ЖУРНАЛ

травень '95

європейська журналістська мережа

Національний Університет "Кієво - Могилянська Академія"

університет
Києво-Могилянська Академія
європейська журналістська
мережа

**ЦЕНТР
ЄВРОПИ**

СТУДЕНТСЬКИЙ
ІНФОРМАЦІЙНО-РОЗВАЖАЛЬНИЙ
ЖУРНАЛ

Реєстраційне свідоцтво KB 1372

Адреса редакції: Київ, вул. Сковороди 2.

Редактор: Олександра Заярня

Редакційна колегія:

Сергій Євтушенко, Ярина Ключковська

Олена Крамар, Богдан Онищенко

Анатолій Приймаченко

Художник: Дмитро Михайлов

Комп'ютерний набір: Тетяна Тельнікова

Не можна також не згадати:

Івану Скульську, Костю Козлова

Ано Марцинків, Ларису Томашевську

Віталіка Іванюка

Редколегія висловлює щирі подяки

Адміністрації На УКМА і особисто

Сергієві Іванюку, Ларисі Кадуріній

Наталі Шумковій

Працівникам інформаційно-комп'ютерного
центру:

Антоніві Шмагіну, Наталі Коваленко

Сергієві Кизимі, Оксані Кірієнко

Працівникам Міжнародного

Медіа Центру - Інтерньюз

Лобові Павлюк, Валентині Григорян

Рекламному агентству "Ініціал" і його
директору Дмитрові Чепуру

Володимирові Полтавцю

Володимирові Цибульку

ЦЕНТР
ЄВРОПИ

травень '95

ЗМІСТ

2/3 Студінформ 4/5 Твоє
вікно в Європу Роман
Гудим 6/7/8 Українці
очима європейців Дмитро
Вітик 9 Студентська бір-
жа праці Марта Дичок
10/11/12/13 В черзі до каси
або роздуми про сти-
пендію Віталій К. Іванюк
14 Вступайте до Києво-
Могилянської Академії
15/16/17 Абітурієнт
НаУКМА: соціально-
психологічний портрет
Богдан Онищенко 18/19/20
Кращі університети світу:
Оксфорд Леся Батурська /
Марта Дичок 22/23/24/25
Шлюб - фу, як вульгар-
но! Дмитро Вітик 26/27/28
Типи викладачів і як з
ними боротись Гриць
Потойбік/ Тиміш Кайдамака,
незалежні дослідники 30/31
Liga artis... Неда Мі-
рошниченко 32/33 рубри-
ка Кращі сучасні фільми
Ольга Брюховецька
33/34 тест Оптиміст
ви чи ні?

Журнал М.Т. Брик

Факультет журналістики До-
нецького відкритого університету
названий ім'ям Владислава Листь-
єва. За словами ректора Сергія Ве-
трова, це своєрідний аванс довіри
майбутнім випускникам. Це
зобов'язуватиме їх рівнятись на
майстерність, професіоналізм
загиблого журналіста.

70% кримінальних
протів, що
реєструються в
державі, скоюють
інші
молоді люди віком
до 25 років.

Дві стипендії відгенер
одержуватимуть студенти-
відмінники Харкова. Одну, як
звичайно, платить вуз, інша
- іменна - з фонду
облвиконкому.

Торік понад 5
тисяч фахівців-
докторів 4,4 %
і кандидатів
7,4% наук
проміняли
університети й
інститути на
вигодніші місця
роботи.

У Львові відкрилася перша церква для студентів та
молоді. Храм Св. Трійці, який довгий час
використовувався як складське приміщення. Церкву
відродила для духовного життя Академія
ветеринарної медицини ім. Гжицького, на території
якої вона розміщена. Церква має на меті взяти
молодь і студентство під свою постійну опіку і
допомогти пізнати вищі духовні цінності.

Нехіть до навчання прогресує.

З даними соціологічної лабораторії Херсонського педінституту, залюбки
гризуть науку ліше 5 зі 100 студентів. За 4 останні роки кількість тих, хто
складає сесію на добре і відмінно скоротилася більш як вдвічі. 40% ідуть на
іспити, щоб заробити стипендію, інших оцінки не цікавлять взагалі.

За статистикою, 49% учнів та студентів не сплачують за
проїзд у транспорті. Опитування, проведене Ukrainian
Sociology Service, показало, що:

регулярно купують проїзні	26,5%
регулярно компостують талони	24,5%
зрідка компостують талони	28%
взагалі не оплачують	14,3%
не відповіли	6,1%

політик
для
вн
зму
Ори
з м
Цер
Хар
вчи
мол
ями
готе
ськ
учас
зів
ною
жає
дяно
28 %
дум
ЕЗ К
15 к
від
УН
дани
- У
тр
учи

За даними УСС-прес, майже половина студентської молоді взагалі не обізнана з діяльністю молодіжних громадських та партійних організацій. Низьку політичну активність експерти пов'язують з економічною кризою в країні, коли більшість студентів змушена думати лише про виживання.

Організацією Ukrainian Sociology Service було проведено опитування серед студентів з метою з'ясувати, погляди яких фракцій і груп у Верховній Раді вони підтримують:

Комуністична та соціалістична 14,3% Аграрна 2,0% Група "Центр" 4,1%

Міжрегіональна депутатська група 0% Група "Державність" 6,8%

Група "Реформи" 0% Фракція Руху 20,4%

Жодної не підтримують 25,5% Не визначились і не цікавляться 26,5%

Як бачимо, більше половини 52% або не підтримують жодної, або не цікавляться цим питанням взагалі.

Центр досліджень громадської думки Харківського держуніверситету вивчив реакцію і настрої студентської молоді, викликані чеченськими подіями, точніше, ступінь психологічної готовності студентів до громадянської війни. В опитуванні взяли участь 484 студенти 1-4 курсів 8 вузів Харкова. Серед студентів значною виявилась частка тих, хто вважає за можливе повторення громадянської війни в Україні: 51%. Лише 28% дотримуються протилежної думки, решта не змогла відповісти

однозначно (21%). Було запропоновано також питання: "Чи взяли б ви участь у громадянській війні 1918-20 рр. і на чиему боці?". 45% опитованих взяли б участь, з них 16% на боці білих, 7% на боці червоних, 11% приєдналися б до національних сил (центральна рада, УНР), і стільки ж пішли б стежками Махна та інших "зелених" отаманів. 37% респондентів спробували б уникнути братовбивства й зберегти особистий нейтралітет.

БЕЗ КОМЕНТАРІВ БЕЗ КОМЕНТАРІВ БЕЗ КОМЕНТАРІВ БЕЗ КОМЕНТАРІВ БЕЗ КОМЕНТАРІВ

15 квітня в Києві відбувся конгрес УНА-УНСО. За даними Інтерфакс - Україна, із 100 учасників третину склали учні та студенти.

Голова ради організації ветеранів України генерал Іван Герасимов у записці на ім'я Президента про підготовку до ювілею Перемоги звернув особливу увагу на героїко-патріотичне виховання сучасної молоді та студентства: ~Слід відновити роботу необачно ліквідованих музеїв і кімнат бойової слави в навчальних закладах, партизанських стоянок, серйозно підготуватися до проведення уроків мужності.~

Спочатку було слово. І слово було з Європи. І слово було AEGEE. І почули його в Києві, і заждали пізнати, що криється під покривами його. І був один чоловік, що до Європи був посланий, йому ймення - Вітик. І досяг він славного міста Мюнхена, і пізнав, що є AEGEE. І впав він на землю Мюнхенську, і цілував її, і радів. Так захворів він на AEGEE і повернувшись до Києва заразив нею друзів своїх - так виникла AEGEE - Київ.

Що ж таке AEGEE?

AEGEE - це організація: всеєвропейська, студентська, аполітична.

AEGEE - це Асоціація Генеральних Штатів Студентів Європи, якщо дослівно перекладати розшифровку аббревіатури (*Association des Etats Generaux des Etudiants de l'Europe*).

AEGEE виникла у 1985 році в Парижі і зараз складається з 150 локальних відділень по всій Європі. У її лавах нараховується близько 15.000 молодих європейців.

Ціль AEGEE, як написано в її статуті, сприяти європейській кооперації та інтеграції молодих людей, у першу чергу студентів. AEGEE має свою філософію, історію та принципи існування. Головна ідея - об'єднання молодих європейців через взаємодію, спілкування, вільний обмін думками. AEGEE впевнена, що проблема інтеграції Європи - це скоріше проблема ставлення людей до цієї інтеграції, ніж форми, в якій вона відбувається.

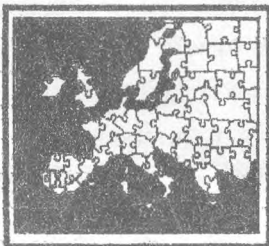
AEGEE хоче, щоб студенти різних національностей стали громадянами Європи, і вважає, що культурні, історичні та інші відмінності всередині Європи лише сприяють більш ефективній та творчій

взаємодії. Врешті-решт філософія AEGEE - це філософія прагматизму, для якої дії говорять красномовніше за слова.

Демократичні принципи було закладено в основу цієї організації вже при її народженні. У 1985 році група студентів з "Grandes Ecoles" створила організацію AEGEE - *Etats Generaux des Etudiants de l'Europe*, назва якої символізувала місце народження демократії - Грецію (*la Mer Egee* - Егейське море). В результаті 10-річного розвитку AEGEE набула дійсно демократичної структури, що є вибіркою знизу догори і складається з двох рівнів: локального та європейського. На відміну від інших організацій такого масштабу, національний рівень принципово виключається, що спрощує участь у європейському житті окремих локальних відділень, зокрема, кожного члена AEGEE.

Локальні рівні можуть існувати в містах, де розташовані вищі навчальні заклади, і мають об'єднувати молодь, у першу чергу, студентів цього міста. Керівний склад локального відділення обирається на щорічних зібраннях і має безпосередній зв'язок із Європейським рівнем.

Що може дати AEGEE окремим її членам? Можливість. Можливість для кожного реалізувати себе, свої таланти в будь-якій сфері, вільно спілкуватися з молоддю всієї Європи. Найважливішою частиною діяльності AEGEE є конференції, теми яких не детерміновані. Ви можете брати участь, наприклад, в обговоренні проблем розпаду Югославії, або у конференції "Африканська культура в Європі". Якщо в списку подій немає тем, які вас хвилюють, можливо

КНО В ЄВРОПУ

розробити та запропонувати свою, підключити до її виконання людей, з якими хотіли б співпрацювати.

AEGEE надає можливість поліпшити знання будь-якої європейської мови, бо це єдина асоціація, яка забезпечує кожного літа курси лекцій з 14 мов та 10 інших предметів більш ніж у 70 містах по всій Європі. Існують також специфічні програми, такі як MootCourt (змагання, що дозволяє молодим правознавцям поліпшити знання європейського законодавства), чи Debating Game (змагання з красномовства та вміння вести полеміку), або зовсім безглузді, наприклад, першість з автостоупу на трасі Мюнхен - Рим, чи змагання у кількості випитого пива, яке проходило у Празі та зібрало шанувальників цього напою з усієї Європи. AEGEE підтримує і серйозні програми, спрямовані на інтеграцію Європи в галузі освіти - це Tempus та Socrates programme.

AEGEE не є закритою асоціацією, вона завжди намагається підтримувати зв'язки зі світом поза її межами. Головні партнери AEGEE - Eurore - це Європейська Співдружність, Рада Європи, Організація з Безпеки та співробітництва в Європі (ОБСЄ). Патронами організації є Франсуа Міттеран, президент Франції, Рудд Луберс, прем'єр-міністр Нідерландів, Егон А. Клепіг, екс-президент Європейського Паламенту, Жак Санте, прем'єр-міністр Люксембурга, Клаус Хенч, президент Європейського парламенту.

AEGEE співпрацює з багатьма іншими студентськими асоціаціями, наприклад з ELSA, BEST, AIESEC,

ЕУС.

У Києві локальне представництво AEGEE відкрито при Національному Університеті "Києво-Могилянська Академія". Його президентом обрано Дмитра Вітика. Кількість членів - близько 20 чоловік.

AEGEE - Київ запрошує до співпраці всіх, хто бажає взяти участь у житті організації, знайти спонсорів або стати ними, поїхати на конференцію чи запросити європейців для обговорення проблем, які вас хвилюють.

Наша адреса: 254070, Київ, вул.

Сковорода, 2,

НаУКМА, 2 корпус, к.22.

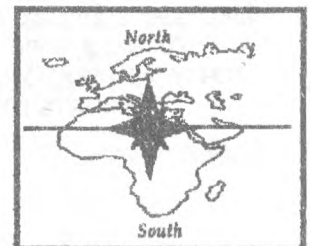
тел.: факс 7 044 416 50 16

e-mail: fenestra@kma.courier.Kiev.UA

Отже, і ви дізналися про те, що було від початку, що ми чули, що бачили на власні очі, що розглядали і чого руки наші торкалися, - про AEGEE, - а вона з'явилася, і ми бачили, і свідчимо, і звіщаємо вам життя цікаве, що в Європі перебувало і з'явилося нам, - що ми бачили і чули - про те ми звіщаємо вам, щоб ви мали спільність із нами. Спільність же наша з Європою та з усім світом. А це пишемо вам, щоб повна була ваша радість!

Список генеральних спонсорів AEGEE переохоплює дух, тому він подається без коментарів: Apple, Macintosh Europe, BSF, Benetton, BMW, DAAD, Henkel, Hewlett Pfckrd, Lufthns, Polyglott, Siemens, Soros Foundation, Stimorol, West LB

Роман Гудим.

УКРАЇНА

Цією статтею ми хочемо розпочати серію розповідей про враження членів AEGEE-Київ з їх досвіду відряджень в Європу.

Є кілька реакцій пересічного європейця на назву *Україна*. Звичайна реакція аналогічна нашій, коли ми дізнаємось, що співрозмовник, скажімо, з Миронівки. Людина незацікавлена не буде з'ясовувати, де це і що.

То десь, і бог з ним. То не є інформативно. Наступний тип реакції приблизно такий: "Україна? А, знаю, знаю - Шеварнадзе."

Тобто, людина щось про Україну чула. В даному випадку для неї це верх обізнаності - Україна, як і

Грузія, десь там на схід від Європи. Третій поширений тип реакції дає повнішу інформацію про нас. Правда, не на нашу користь.

Україна асоціюється з Чорнобилем і мафією. Про українську мафію (ті звичайно плутають з російською) мені доводилося чути в

найнесподіваніших місцях - від магазинів до університетів.

Один мій знайомий німець перся із свого дому до кордону України, щоб хоч подивитись на неї (своєрідний мандрівний снобізм), але переїхати кордон не ризикнув, хоч був закінченим авантюристом. В іншого мого колеги, теж німця, жага до екстраординарного зникла під час процедури перевірки на цьому ж кордоні. Через певний час він відважився завершити свої прагнення, внаслідок чого в першу ж ніч на нашій землі позбувся своєї машини.

Бог з ними з німцями - Західна Європа все-таки. Їхню наївність і необізнаність можна пояснити. Для мене було сюрпризом щире здивування чеського друга, який не відривався від вікна вагону, коли ми разом перетнули кордон України. Панорама за склом не була якоюсь надзвичайною: поля, сади, будинки. Виявилось, що його саме наявність будинків і здивувала - він очікував побачити лише землянки. Звичайно, він дещо перебільшив, але в кожному жарті є доля жарту. Чех був дещо розчарований нашою цивілізованістю. Будучи євангелістом, він керувався світлим побудженням

нести месіанську ідею темним масам.

Подібним месіанським комплексом страждають наші найближчі сусіди поляки. Вони відкривають для нас Європу, відчуваючи в собі поклик дохмельницьких предків. Щірі голандці, коли мова заходить про Україну, завзято підхоплюються, нетерпляче почісуючи руки: "Україна? Так, так, треба обов'язково допомогти". Таким чином вони прагнуть робити добро - щось аналогічне переведенню сліпого через дорогу.

Вітик у Мюнхені

ОЧИМА ЄВРОПЕЙЦІВ

Подібним месіанським комплексом страждають наші найближчі сусіди поляки. Вони відкривають для нас Європу, відчуваючи в собі поклик дохмельницьких предків. Щірі голандці, коли мова заходить про Україну, завзято підхоплюються, нетерпляче почісуючи руки: "Україна? Так, так, треба обов'язково допомогти". Таким чином вони прагнуть робити добро - щось аналогічне переведенню сліпого через дорогу. Нещодавно на вулицях Варшави провели опитування на предмет асоціацій, які викликають представники різних націй. Українець в поляків асоціюється з образом мішочника. А ще років 10 тому якимось схоже називали поляків ми, коли вони чартерними рейсами спустошували прилавки наших магазинів. Та зараз, на жаль, ситуація інша, і соромно було називати співвітчизниками тих, хто стояв в закутках базарів, нав'язливо пропонуючи підшипники чи сервізи. Мої друзі - європейці не раз дивувалися з відсутності у нас якого-небудь почуття гордості за державу. Їх вражає та неповага до власних коренів, якою ми щиро ділимося з ними в надмірно часті хвилини відвертості. У Флоренції я наткнувся на киянку, яку було запрошено в Італію на роботу. Поза іншим, вона радісно повідала, що багато заробляє і роботодавці нею задоволені. Вона працює в борделі.

На Заході захоплюються "працьовитістю" не лише наших дівчаток. На грецьких плантаціях цитрусових український робітник цініться досить високо. Та українець за кордоном ефективно продає не лише своє тіло чи руки, а й голову. Молодих українських наукових спеціалістів прозвали "crazy Ukrainians" не за п'яні дебаші чи іншу екстравагантність, а за ненормальну, на погляд, у даному разі, англійців, пристрась до праці. Відсутність умов життя і роботи на батьківщині зумовили ледь не стовідсотковий їх ККД у Великобританії. У місцевих наукових керівників, які не знали, як реагувати, склалося враження, що наші інтелектуали ніколи до того не бачили комп'ютерів, усіляких сучасних пристроїв та обладнання, і поспівали собі таку поведінку однозначно - "дорвалися" до душів, тенісних кортів, салатів і соків, відчуваючи себе при цьому всьому на небесах, начисто забуваючи, що навколо щось діється, про особисте життя, врешті-решт. Вони встигають надолужити те, що не отримали в себе вдома, де, властиво, вони просто валялися дурня. Так вони квалляться жити, що означає працювати і в міжробочий час відпочивати.

Кінець минулого літа я провів зі своїми європейськими гостями у Криму. Деякі нотатки з їхніх вражень. Хочу відразу відмітити, що вони стійко переносили весь дискомфорт наших буднів. Для них це було екзотикою і вони, певною мірою, ловили від цього кайф. Не переставали захоплюватись нашою життєрадісністю і оптимізмом, що, за їхнім переконанням, є дуже доречним за наших умов. Відзначили неперевершену сексуальність нашого транспорту. До свого приїзду на Україну вони собі уявляли фізичну близькість лише між люблячими людьми. Колега-німець проявив максимум коржності, порівнявши наш туалет у вагоні Львів - Симферополь з аналогічним, кий він бачив десь в подорожі по Іспанії. Не в нас одних, мовляв, люди так нестримні в своїх природних потребах. Зробив на пам'ять фотознімку. Правда, потім мені переказував про демонстрування цієї знімки своїй бабусі якимось на домашній вечері, та так і лишилась з відкритим ротом, в який збиралась щось покласти і в який після цього більше не змогла нічого покласти, крім капсули валер'янки. Позитивні емоції в моїх гостей, крім неперевершеного вміння пити, викликала освіченість українців (Брюховецький правильно казав, що наші студенти найрозумніші), а також вони були в захопленні від української кухні (домашньої, звичайно), яку обіцяли рекомендувати своїм мамам або кухарям. І головне, були вражені українською гостинністю.

Моїм батькам, коли вони ще були студентами, також доводилось отримувати стипендію, але в черзі до каси вони не ховали усмішки, отримуючи довгоочікувані гроші. Я, скільки себе пам'ятаю студентом, у черзі завжди займався обмінними підрахунками: цікаво порівняти, на скільки центів зменшилася (збільшилася) стипендія цього місяця, або на скільки менше потрібних мені речей я зможу купити на ці гроші. Як не дивно, протягом останніх трьох років розмір стипендії в доларовому еквіваленті змінювався спадними хвилями: починаючи від еквіваленту \$5 він зменшувався приблизно протягом півроку, а потім, внаслідок прийнятих Парламентом індексаций, повертався до початкового рівня. Але якщо у вересні 1992 з цими грошима ще можна було піти до крамниці і щось купити, то весною 1995 їх вистачає лише на проїзний квиток.

Чому іще рік тому по стипендію приходили всі й шукали старосту, який затримував виплату, а зараз із кожним місяцем збільшується список тих, хто просто не дійшов до каси? Можливо, нашим студентам не потрібні ці копійки, бо вони надто багаті? Мабуть-таки ні, і справа в іншому: ми всі мусимо рятуватися поодиночці - десь працювати та заробляти грошей, але ніяк не вчитися. Тому іноді не встигаємо забігти до каси у призначений час.

Урядовці постійно наголошують на своєму щирому бажанні допомогти нам, соціально незахищеним, але від цього стає гірше і нам, і Україні. Економічний популізм замість справжніх реформ скоро доведе нас до рівня Анголи. Реформи в Україні, які розпочалися приблизно одночасно із проголошенням державної незалежності, призвели до серйозного економічного колапсу.

Протягом 1991 - 1994 років Урядом

було запропоновано шість (!) програм виходу з економічної кризи,

навіть частково. Треба констатувати, що економіка України зараз знаходиться чи не в найгіршому стані у порівнянні з країнами колишнього соціалістичного табору. В той час, коли Чехія достроково розраховується із зовнішніми кредиторами і збирається приєднатися до Європейського Союзу, Україна благає міжнародні фінансові організації про кредити, обіцяючи взамін розпочати нарешті перехідний процес.

Макроекономічні показники малюють вражаючу картину руйнації народного господарства України: реальний ВВП (загальна кількість товарів та послуг, вироблених в Україні протягом року) на душу населення зменшився з 2,226 доларів у 1990 році до 740 доларів у 1994; промислове виробництво у 1994 році складало тільки половину від рівня 1990; споживчі ціни протягом цього ж періоду збільшилися в 16,809 разів, а реальна зарплата відповідає лише третині від рівня 1990 року.

Макроекономічні процеси безпосередньо позначаються на добробуті кожного з нас: інфляція знецінює заощадження і зменшує купівельну спроможність існуючих грошових активів - 1 млн. карбованців в 1992 та в 1994 роках далеко один від одного, як небо та земля; падіння виробництва прямо віддзеркалюється на полицях магазинів, де вже не знайти багатьох товарів із асортименту трирічної давності; зменшення реальної зарплати призводить до зменшення особистого споживання та переходу людей у сферу неформальної економіки у пошуках додаткового заробітку. Термін «неформальна

економіка» означає індивідуальні способи заробіт-

ку, які не надаються державою, а є результатом приватної ініціативи громадян; доходи не декларуються, і тому не оподатковуються. Це так званий «економічний туризм», послуги з ремонту (автомобілів, побутової та оргтехніки), індивідуальне виробництво одягу та взуття, продаж сільськогосподарської продукції, вирощеної на приватних ділянках і т.д.

Експерти з життєвого рівня населення обчислюють так званий кошик споживача, який показує частку вартості тих чи інших товарів та послуг у середньостатистичному місячному заробітку.

Зрозуміло, що в промислово розвинених країнах особисте споживання значно відрізняється від споживання в Україні. Зміни в кошику споживача у країнах із розвинутою економікою відбуваються в результаті дії об'єктивних та суб'єктивних факторів: поряд із зростанням доходів відбуваються значні зміни в технологіях виробництва та смаках споживачів. Новий стиль життя вимагає нової структури витрат: так, останнім часом частки статей «квартплата», «газ», «електроенергія» у приватних домогосподарствах на Заході зростали значно швидше, ніж статті «продукти харчування» та «одяг». Тобто, люди вже перейшли від постійного пошуку «хліба насущного» до поліпшення житлових умов, комфорту в домі та піклування про здоров'я. Незважаючи на те, що за повоєнний період ціни в індустріальних країнах зросли у кілька разів, зростання реальних грошових прибутків відбувалося прогресуючими випереджаючими темпами. Висновок: тільки нації, які виробляють

все більше товарів чи послуг, можуть розраховувати на піднесення та процвітання.

Ніщо не народжується з нічого - цей принцип ніяк не можуть збагнути деякі українські урядовці. Грошова емісія призводить лише до короточасного пожвавлення економічної активності. У перспективі вона обертається інфляцією, бюджетним дефіцитом та зубожінням населення.

Яка ж ситуація в Україні?

Відразу потрібно зауважити, що структура особистого споживання в Україні протягом останніх 3-4 років знаходиться під впливом зменшення реальних грошових прибутків населення. Зарплати всіх категорій: робітників, службовців, колгоспників - стрімко зменшилися протягом останніх років. Це, безумовно, позначилося на рівні особистого споживання та заощадженнях. Більшість українських сімей живе зараз у критичній ситуації, коли майже весь прибуток іде на придбання товарів першої необхідності та оплату комунальних послуг, причому грошові витрати на інші статті скоротилися практично до нуля. Справді, за які кошти родина може придбати холодильник, якщо його ціна в 10 разів перевищує середньомісячну зарплату?

Порівняння середньомісячної зарплати в Україні з рівнем індустріальних країн не є актуальним, а з рівнем її сусідів - явно не на нашу користь: у східноєвропейських державах та країнах Балтії середня зарплата перевищує \$200 на місяць, в Росії - \$100.

Зарплата в Україні.

липень'93	\$ 17.03
серпень'93	\$ 11.53
вересень'93	\$ 16.14
жовтень'93	\$ 11.38
листопад'93	\$ 11.56
грудень'93	\$ 24.40

січень'94	\$ 19.91
лютий'94	\$ 20.05
березень'94	\$ 21.40
квітень'94	\$ 19.73
травень'94	\$ 19.52
червень'94	\$ 22.05
липень'94	\$ 24.61
серпень'94	\$ 24.55
вересень'94	\$ 20.61
жовтень'94	\$ 21.62
листопад'94	\$ 19.71
грудень'94	\$ 24.73
січень'95	\$ 22.02

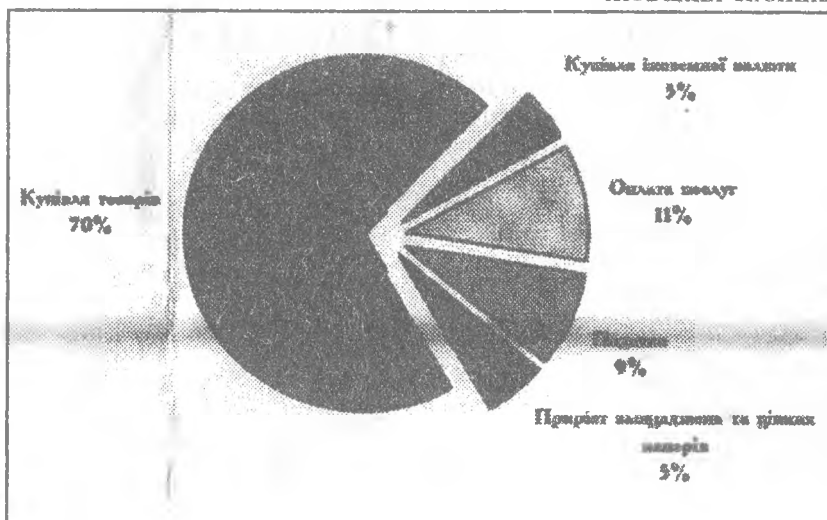
Як неважко побачити, ці суми значно відрізняються від наведених вище, протягом останніх двох років не перевищуючи \$25. В таких умовах важко говорити про купівлю довгоочікуваних побутових товарів, автомобіля або ділянки за містом. Нескладні підрахунки показують, що для купівлі холодильника українцю потрібно пропрацювати приблизно рік, побутового комп'ютера - 3 роки, автомобіля "Таврія" - близько 10 років, причому нічого не витрачаючи на поточне споживання. Унаочнити ситуацію можна, спираючись на офіційні дані: баланс прибутків та видатків населення (графік 1). Вже перший погляд на графік дає зрозуміти всю складність

ситуації: незрівнянно велику частку прибутків було витрачено на поточне споживання: купівля товарів та оплата послуг у складі яких більше 4/5 сукупних надходжень населення.

Сучасна ситуація вимагає постійної турботи про завтрашній день, то люди активно шукають способів збереження своїх чесних заробітних коштів. До недавнього часу єдиним шляхом була купівля іноземної валюти: люди купували готівкові долари, тим самим захищаючи свої карбованцеві заощадження від інфляції (в січні 1994 року 5% доходів населення було витрачено на купівлю іноземної валюти).

Проте, такий спосіб не повністю захищає грошові активи від знецінення. Причин цьому може бути багато:

- 1) девальвація долара по відношенню інших валют на всіх біржах світу, в результаті чого люди, заощаджували в німецьких марках зараз можуть отримати на 10 доларів більше, ніж місяць тому;
- 2) інфляція в Сполучених Штатах, яка хоча і не перевищує 5% на рік, але все ж зменшує купівельну спроможність долара;
- 3) відміна адміністративного регулювання споживчих цін в Україні

умов відносної слабкості валютного курсу призводить до знецінення доларів у реальному виразі (в кількості товарів та послуг, які можна за них придбати). Так, за 1994 рік зростання споживчих цін за даними Міністерства статистики складало 498%, за даними Міжнародного валютного Фонду -

842%, а зростання обмінного курсу було на порядок нижчим - 310% для долара США та 340% для німецької марки. Незавжди підрахувати, що за долар в січні 1994 можна було купити в Україні товарів майже вдвічі більше, ніж на початку 1995 року.

Іншим способом збереження грошей є вкладення їх в банк під проценти та купівля цінних паперів. В січні 1995 року громадянами України на це було витрачено майже стільки ж коштів, що й на купівлю іноземної валюти - 5% сукупних доходів. Однак дві проблеми постають на шляху потенційного інвестора: невідповідність банківського проценту інфляції та ризикованість вкладень в умовах недосконалого законодавства.

За неодноразовими висловлюваннями Віце-прем'єрміністра України Віктора Пинзеника в кінці 1994 року тримати заощадження в карбованцях було значно вигідніше, ніж в іноземній валюті. Проте цифри кажуть інше: реальна процентна по депозитах населення в комерційних банках була протягом останніх двох років

переважно негативною (графік 2). Це означає, що в сучасних умовах, навіть із виплаченими процентами, майбутня вартість грошового вкладу є меншою від його теперішньої вартості і утримання грошей в банку не тільки не збагачує вкладника, але й, по суті, робить його біднішим.

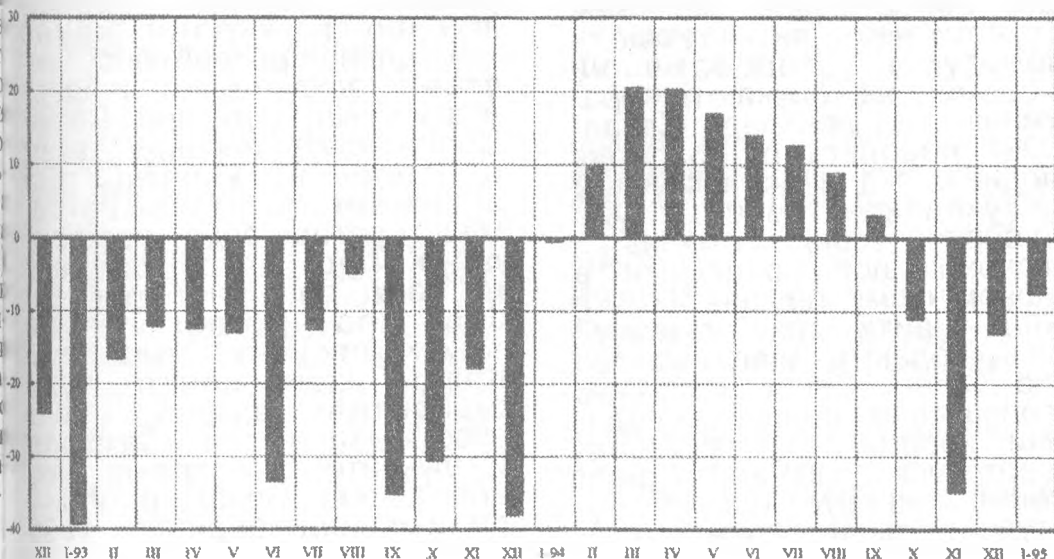
Другою проблемою є ризикованість вкладу. Гучні скандали минулого року з довірчими товариствами «Фінтраст», «Укрбудтраст» і ще кількома десятками та падіння надії всіх київських пенсіонерів - споживчого товариства «Меркурій» підтверджують давню мудрість «Сім раз разів відмір, один - відріж».

Та я відійшов від головного - як повести себе студентові? Чи змиритися з тимчасовими труднощами, чи активно їм протистояти? Мабуть, гора не йде до Магомета і кожен мусить піклуватися про себе сам. Це саме той час, коли можна довести і собі, й іншим, чого ти дійсно вартий.

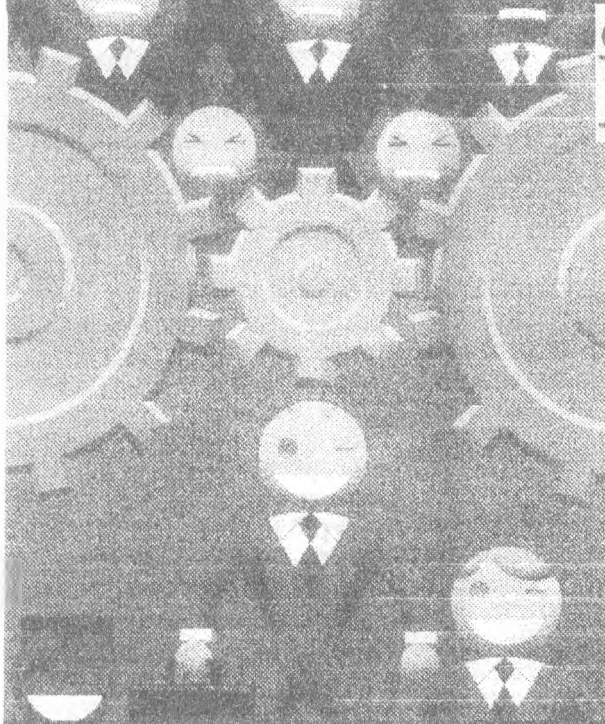
Тож, «Будьмо!».

Віталій К. Іванюк.

Графік №3:
Реальна процентна ставка по депозитах населення
(грудень 1992 - січень 1995)

СТУДЕНТСЬКА БІРЖА ПРАЦІ

Кожна людина, яка студіює університеті, скоріше чи пізніше починає думати: "Що ж мені робити після закінчення студії, коли бракує грошей". Колись, за час Радянської влади, такі питання студентів не турбували. Студент "влаштували" на роботу і давали стипендію на студентське життя. Тепер, як і всі студенти західного світу, студенти України починають журитися про коштів вищої освіти і майбутнє після закінчення університету.

Якщо ви шукаєте цікаву роботу, іде до Job and Career Centre і дивитися на дошку оголошень. Там бачить, що Канадське посольство шукає працівника. Студент записує всі подробиці і подається на конкурс.

Це тільки приклад. Канадське посольство нікого в цю хвилину не шукає. Прощу до них не дзвонити. Але вони і багато інших установ завжди нарікають, що в Україні немає нормально розробленої системи оголошення пошуку працівників. Job and Career Centre буде першим таким центром в Україні. Всі підприємства, посольства, міністерства буде повідомлено про його існування. Крім постійної роботи, Job and Career Centre також пропонує тимчасові праці. Цей центр буде відкритий щодня, крім суботи та неділі. Заходьте й шукайте собі працю. Job and Career Centre в УКМА працює від березня 1995 року.

Марта Дичок.

Ці питання відомі всім університетам західного світу. Так, у кожному західному університеті існує **Job and Career Centre** (центр праці та кар'єри). Що це таке? Це не є центр працевлаштування. Такий центр виконує функцію посередника інформації про працю. Він створює міст між студентами, які шукають роботу, і установами чи людьми, які шукають працівників. Наприклад, Канадське посольство потребує людину, яка знає англійську та українську мови і має університетський ступінь з економіки, щоб працювати в економічному відділі. Як можна знайти таку людину? Вони подають заяву до Job and Career Centre в УКМА, оголошуючи роботу і подаючи координати, за якими звертатися. Job and Career Centre вивішує цю об'яву. Студент, який отримує ступінь бакалавра з економіки

Абітурієнт НаУКМА:

соціально

психологічний

портрет

Облишмо глибокодум-ну повчальність цієї історії. Даний приклад ми навели для того, щоб ще раз освіжити у Вашій пам'яті просту істину: у кожної людини є своя мета. Припустимо, у Вас є мета стати студентом НаУКМА - тоді ми можемо запропонувати корисну для Вас інформацію.

Мета стати студентом НаУКМА, звичайно, лише проміжна, - в майбутньому Ви хочете стати банкіром, фізиком, Президентом, чи там Шекспіром. Але в силу цілого ряду причин ця мета є необхідною у ланцюжку здійснення Вашого майбутнього. Використовуючи термінологію соціальної психології - у Вас є установка на набуття статусу студента НаУКМА, що імпліцитно передбачає включення у специфічний освітній процес.

Кожен, хто має установку до вступу в НаУКМА, має певне психологічне відношення до майбутньої діяльності у стінах Університету. Мається на увазі навчання, громадська активність, наукова робота і т.ін. У залежності від Ваших життєвих прагнень, від когні-

Колись у XVII столітті до Шекспіра прийшов молодий драматург-початківець і попросив метра взяти його в учні, при цьому кільканадцять разів вживши фразу "Я з дитинства мріяв стати драматургом Вашого рівня".

- "Ви хотіли б стати другим Шекспіром?" - здивувався метр театральної сцени.

- "Так", - ствердив молодий "талант".

- "Дуже дивно, - задумливо мовив прославлений драматург, у Вашому віці я мріяв стати Богом, а став усього лише якимось... Шекспіром. Ким же будете Ви?"

тивних, емотивних та інших особистісно зумовлених потреб, формується Ваше ставлення до освітнього процесу. І це ставлення вже міститься у Вашій установці до навчання в НаУКМА. Воно може впливати на успішність реалізації Вашої мети: вступу до Університету.

Наша дослідницька група спробувала зафіксувати дані, які ми маємо про абітурієнтів 1994 р., та виявити залежності між досліджуваними ознаками. Ми мали на меті виявити залежність між установкою студента та фактом успішності його спроби вступити до НаУКМА.

Масив даних охоплював усіх абітурієнтів, що вступали до НаУКМА у 1994 р. і є зараз (або були б) студентами 1 курсу.

Було виділено 3 види установок, що формують 3 можливих типи відношення до діяльності:

а) **конструктивістська** (активна включеність у запропоновану навчально-пере-

б) **споглядацька** (характеризує пасивну, інертну, відособлену установку на запропоновану діяльність);

в) **конфронтаційна** (направленість на неприйняття, протиставлення індивідуального уявлення про діяльність із запропонованим).

Мислячи образно, якщо, уявімо, перед Вами лежить набір "Юний Конструктор", Ви:

а) кинетесь конструювати танк;

б) замислитесь над глибинним сенсом даної іграшки;

в) прочитавши інструкцію, кинетесь у магазин вимагати парутрійку недостаючий деталей.

Методом експертної оцінки було проаналізовано "улюблені афоризми", які наводив абітурієнт, заповнюючи анкету при поданні документів до приймальної комісії Університету.

Хоча серед наших потенційних читачів - майбутніх студентів та студенток НаУКМА, з нашого глибокого переконання наведена методологія не викличе ніяких запитань, можливо, знайдуться поодинокі індивіди, що хотіли б освіжити у пам'яті прикладні знання з психології. Для них ми подаємо коротеньке пояснення методу.

Отже, згідно методології семантосоціопсихології, афоризм є "знаковим образом", деякою внутрішньою моделлю, що певною мірою програмує діяльність суб'єкта завдяки тому, що відповідним чином моделює зовнішній світ. Тобто, кожний афоризм є про-

грамним, виступає певним життєвим девізом, що співвіднесений з моментом реалізації мети- вступу до НаУКМА. Психологічна характеристика цієї "конденсованої програми" і досліджується нами.

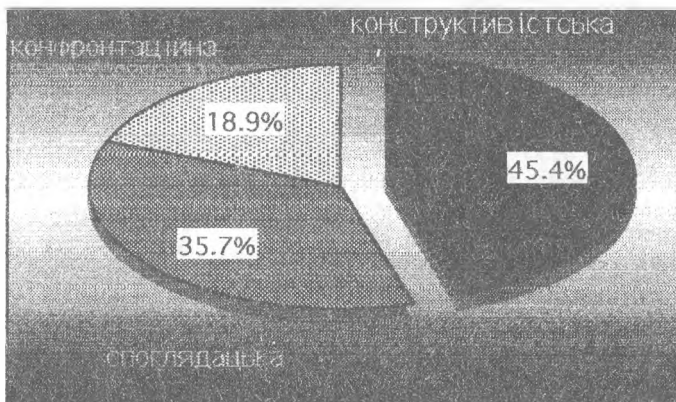
Метод експертної оцінки полягає у тому, що безпосереднім носіям цих установок, тобто студентам, випадково відібраним нами, пропонувалося оцінити весь масив старанно виписаних з анкет афоризмів. Step by step за виділеною шкалою: а) конструктивістська, б) споглядацька, і в) конфронтаційна) зібрані дані пройшли статистичну обробку, на основі якої робився остаточний аналіз.

Наведемо кілька прикладів. Серед абітурієнтів з конструктивістською установкою найбільш вживаним був афоризм "Через терни - до зірок" (7% відповідей), серед абітурієнтів із споглядацькою - "Все, що не робиться - все до кращого" (5% відповідей), з конфронтаційною - "Все, або нічого" (5% відповідей).

Настав час показати наші дані

Дискрипція студентів 1 курсу

Як показує діаграма 1, серед 1-го курсу студентів НаУКМА пе-

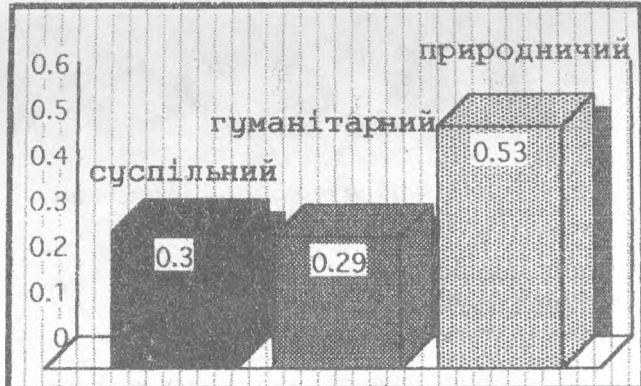

Діаграма 1

реважають індивіди з конструктивістською установкою (45,4%), на 9,7% менше індивідів із споглядацькою установкою (35,7), найменшою є частина індивідів з конфронтаційною.

Аналіз успішності студентів залежно від установк та обраного факультету.

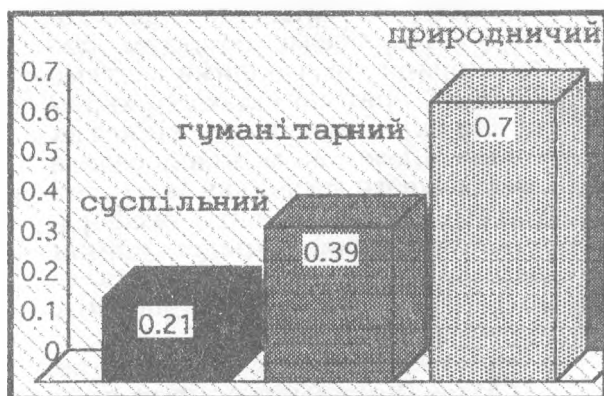
Графік 1 показує, що найбільшу успішність серед абітурієнтів з конструктивістською установкою

показали абітурієнти, що вступали на суспільний факультет. 49% з них стали студентами, в той час, як лише 37% абітурієнтів з конструктивістською установкою (на 12% менше), що поступали на гуманітарний факультет, змогли пройти тестування. І всього 0,21% конструктивістів із 100 поступили на природничий факультет.

Графік 2 показує, що приблизно однакова частка абітурієнтів із споглядацькою установкою, що вступали на суспільний та гуманітарний факультети, успішно пройшли тестування (30% та 29% відповідно). Найкращий же результат при вступі показали абітурієнти, що вступали на природничий факультет.

Графік 3 показує, що абсолютними лідерами по успішності при здачі тесту були абітурієнти з конфронтаційною установкою, що вступали на природничий факультет. 70% з них вступили. На цьому тлі лише 21% від загальної кількості абітурієнтів з конфронтаційною установкою, що подавали документи на суспільний факультет поступили і відповідний процент на гуманітарному - 0,39.

Отже, подивіться на ці три останні діаграми, потім подивіться у собі, - і вирішуйте, на який факультет Вам вступати.

Богдан Онищенко.

ОКСФОРД

*«Навчайся так, ніби житимеш
вічно, живи так, ніби завтра
помреш.» - так радив своїм
студентам у 1240 році викладач
Оксфордського університету
Уолмунд Аббінгдонський.*

Ось уже вісім століть Оксфорд отримувє репутацію цитаделі знань, талантів, бастиону традицій, Мекки майбутніх парламентарів та політиків.

Якби я колись, зітхнувши, зізнався: «Якби я не був королем, то хотів би бути Оксфордцем». Оскар Уайльд говорив, що Оксфорд - «найпрекрасніше, що є в Англії». Поет Джон Кітс називав Оксфорд найчудовішим містом світу.

Туристи з першої ж хвилини перебування будуть зачаровані гармонійним ансамблем середньовічних будівель, юними студентами й студентками на велосипедах, які змагаються у швидкості з автомобілями, помітять більшу порявняно з іншими містами Великої Британії кількість книжкових крамничок та тінистих парків. Іноземцю можна порадити практикувати англійську мову саме в цьому місті, де звучить «оксфордська англійська» представників верхівки, де навіть діти вимовляють чіткіше й зрозуміліше, ніж дорослі деінде.

Якщо вам пощастить, і ви не тільки пройдете старовинними вуличками й вулицями з численними крамницями, але відчините заковані у химерне сплетіння кам'яних візерунків двері чи браму, то потрапите у паралельний світ - потаємний світ науки і знань університету. Подвір'я коледжу - зелений чотирикутник, обрамлений з 4-х боків стінами, де 3 роки живуть і навчаються близько

12000 студентів, де кожного року студентську сім'ю віком від 18 до 22 років вливається 3000 абітурієнтів.

Жорсткий відбір дозволяє вступити до Оксфорду лише найобдарованішим. Походження сьогодні практично не відіграє ніякої ролі. У честолюбців та відмінників не обов'язково найкращі шанси сюди потрапити. Ідеальний оксфордivecь повинен бути ерудованим, мати хороші манери, задатки лідера, захоплюватися спортом, мистецтвом і бути заповзятим. Враховуються не лише шкільні оцінки та здібності, але й результати декількох творчих якостей претендент має написати, аби здібності виявити. І тільки потім його допускають до знаменитої оксфордської співбесіди.

Кожний коледж проводить співбесіду окремо. До Університету зачислять лише тоді, коли абітурієнта прийняли в один із коледжів. А всього їх більше 30. Найвідоміші серед них *Крайст Черч (Christ Church)*, *Вейлліол (Balliol)*, *Магдаліни (Magdalen)*, *Пембрук (Pembroke)*. 8 коледжів приймають людей з вищою освітою.

На співбесіді викладачі - дони перевіряють не тільки знання, але й особисті якості. Ось одні з анекдотів, який передається з покоління у покоління.

Абітурієнт заходить до кабінету дона. Той не зворушно читає газету «Таймс». Через кілька хвилин, не відриваючи від читання, кидає, не дивлячись: «Здивуйте мене.» Не розгубившись, хлопець дістає запальничку й підпалює «Таймс». Його зарахували.

Оксфорд відрізняється від інших університетів світу не лише жорсткими умовами відбору студентів, але й системою консультацій, яка, до речі, дуже коштовна. Навчання триває 3 роки до отримання диплому бакалавра. Але до цього треба пройти через велику кількість проміжних іспитів і дуже складні випускні іспити. У перервах між ними треба брати участь у громадському житті університету, багатьох церемоніях, ритуалах, які шліфувалися віками.

Повернемося до унікальної Оксфордської системи консультацій. Студенти регулярно бачаться із своїми наставниками - донами. Дуже рідко число студентів у одного викладача на консультації сягає чотирьох. Часто вони зустрічаються віч-на-віч. Дони загалом дають на тиждень 1 або 2 лекції, які можуть відвідувати студенти будь-якого коледжу. Кабінет дона - заповнена книгами кімната, де обов'язково є чайник і чашки. Наставник рекомендує літературу, визначає тему наступного реферату. Студент зачитує речення за реченням свою роботу, яку наставник розбирає з ним у формі обговорення. Студент часто іде з таких консультацій, що можуть тривати кілька годин, сумним, коли наставник, з'ясувавши, що тема недостатньо розкрита в рефераті, запитає з легким роздратуванням: «Чим ви займалися весь тиждень?».

Студенти живуть і харчуються тут же, на території коледжу. Бібліотек дуже багато, при чому які працюють цілодобово. Найстаріша й найбільша - Бодліанська бібліотека, яка нараховує близько 1 млн. томів, і куди приходить кожна книга, що видається у Великій Британії.

Цейтнот постійно переслідує студентів. Наприклад, студенти гуманітарних відділень пишуть за семестр (а навчальний рік

складається з 3-х семестрів по 8 тижнів) 8-16 рефератів. Тут цінується індивідуальний підхід до теми, самостійні висновки, оригінальні думки.

На останньому третьому курсі йде напружена праця, кожен надолужує те, що раніше недовчив. У травні студенти одягають спеціальне екзаменаційне вбрання: біла сорочка, біла краватка, темний костюм (для дівчат - темна спідниця будь-якої довжини), темне взуття і мантія. Всього за 5 днів вони складають 8 чи 9 письмових іспитів.

Ті, хто успішно їх витримав, святкують закінчення на спеціальній церемонії в театрі Шелдона, витворі знаменитого архітектора середньовіччя Кристофера Рена. Тут віце-канцлер університету Біблією «посвячує у лицарі» випускників Оксфорду.

Оксфордський університет-Оальма матер багатьох з тих, хто прославився на Британських островах. З 57 прем'єр-міністрів 24 вчилися в Оксфорді. Відшуміли століття, але він не розгубив слави Мекки майбутніх політиків і парламентарів. *Леся Батурська.*

МАРТА ДИЧОК, випускниця Оксфорду:

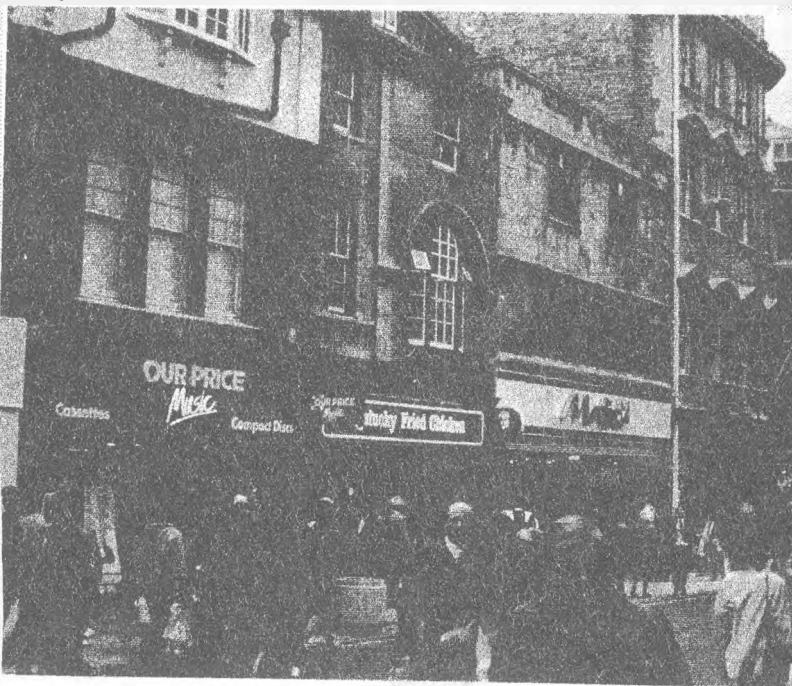
"Найунікальніше в Оксфорді те, що там дуже рідко зустрічається нездібна людина."

Багато людей в Англії думають, що університети є для тих хто не хоче працювати. Оксфорд для багатьох - місце, де розумні люди ховаються від світу. Високі давні мури, що оточують всі коледжі Оксфорду, підтверджують такі думки. Щоб зайти до будь-якого коледжу, треба знайти двері чи браму і пройти попри "porter" чи сторожа, який має право всіх чужих зупиняти. Такі порядки викликають підозрілість або зацікавленість - що відбувається за стінами мурів Оксфорду? Як одна з тих, хто багато років жив за тими мурами, можу сказати: багато цікавого.

Мабуть, найунікальнішим в Оксфорді є те, що там дуже рідко зустрічається нездібна людина (хоча не всі інтелектуально обдаровані люди обов'язково приємні). Друга помітна характеристика цього наукового суспільства-парадоксальне поєднання традицій з індивідуалізмом. Відчуваються століттями вироблені ритуали поведінки і водночас потреба постійно шукати нові, оригінальні творчі стежки. Для деякого це створює нестерпне напруження, і, крім інших відзначень, Оксфорд має найвищий рівень самогубств студентів. Для інших цей

парадокс дає стимул досягати вершини, і тому Оксфорд тримає світову репутацію, що його науковці та студенти дійсно дотримуються найвищих рівнів.

Для сторонніх, туристів, які відвідують університет, ритм життя часто здається повільним. І дійсно, атмосфера університетського містечка відрізняється від великих метрополій світу. В Оксфорді професори і студенти менше турбуються щоденними подробицями, бо університет налагоджує багато життєвих необхідностей. В кожному коледжі є гарна їдальня, добра бібліотека, комп'ютерні послуги, пральня, пошта, бухгалтерія, кав'ярня і приміщення для розваг. Ставши членом університету, людина може перестати журитися про

багато речей, бо хтось про це турбується.

Можна повністю зануритися у наукове життя. Кругом завжди можна знайти людей, які зацікавлені політикою, історією, економікою, екологією, біологією чи іншими галузями, з якими можна обмінюватися думками і дискутувати на гарячі теми. Кожного дня відбувається безліч лекцій, доповідей, семінарів, де кожен член університету має право бути присутнім. Також до вибору багате культурне життя - концерти, фільми, клуби ентузіастів. Перших кілька місяців в університеті дуже легко загубитися в можливостях. Люди, що досягають успіхів у цьому унікальному середовищі - ті, хто вміє знайти баланс між свободою вибору та самодисципліною. Є такі, що стають членами всіх товариств і бігають з доповіді на свою працю. Інші постійно сидять у бібліотеках чи при комп'ютерах і не вміють скористатись багатим середовищем людей.

Вимоги університету суворі. Кожен мусить особисто довідатися, що від нього вимагається і самостійно дійти до мети. Скорше чи пізніше кожний відчуває тиск, створений високим рівнем вимог. Часто відчувається самотність серед всіх подій, коли в сусідньому будинку відбувається вечірка, а треба сидіти і закінчувати працю на завтра.

Мабуть ті, хто вважає, що в університеті люди ховаються від праці, не розуміють суті наукових подвиг. Це правда, що в Оксфорді прибиральниці встають раніше від студентів, і що професори регулярно довго сидять за вечерею з вином. Але працю розуму не можна оцінювати категоріями підприємців. Життя в Оксфорді досить близько відзеркалює ідеал університету, де люди займаються майже виключно інтелектуальними стремліннями.

УКРАЇНА ОЧИМА ЄВРОПЕЙЦІВ

(закінчення зі стор. 7)

Зараз Україну за кордоном репрезентує публіка, далека від альтруїстичних прагнень, з цілком визначеними жлобськими інтересами. Було просто образливо наштовхуватися на явну недовіру з боку європейських партнерів при реєстрації київської філії AEGEE на європейському рівні.

Все-таки, в чому були наші вчорашні, а тепер, пере-кваліфікувавшись, сьогоднішні викладачі праві, твердячи, що в капіталістичному суспільстві людина людині вовк. Серед європейців досить поширена хронічна нестача широкого безкорисливого спілкування.

В цьому сенсі українець для них - створіння не зовсім зіпсоване прагматизмом.

До речі, у поїзді до Франції мене щиро здивував певний ореол екзотичності навколо українців. Місцеві панянки вважали за верх оригінальності покохатись з українцем.

Напевно, з чого почав, тим варто і закінчити цю розповідь з коментарями - Україна залишається для євро-пейського загалу чимось екзотичним, неабияк далеким явищем десь там на Сході.

Дмитро Вітик.

багато речей, бо хтось про це турбується.

Можна повністю зануритися у наукове життя. Кругом завжди можна знайти людей, які зацікавлені політикою, історією, економікою, екологією, біологією чи іншими галузями, з якими можна обмінюватися думками і дискутувати на гарячі теми. Кожного дня відбувається безліч лекцій, доповідей, семінарів, де кожен член університету має право бути присутнім. Також до вибору багате культурне життя - концерти, фільми, клуби ентузіастів. Перших кілька місяців в університеті дуже легко загубитися в можливостях. Люди, що досягають успіхів у цьому унікальному середовищі - ті, хто вміє знайти баланс між свободою вибору та самодисципліною. Є такі, що стають членами всіх товариств і бігають з доповіді на свою працю. Інші постійно сидять у бібліотеках чи при комп'ютерах і не вміють скористатись багатим середовищем людей.

Вимоги університету суворі. Кожен мусить особисто довідатися, що від нього вимагається і самостійно дійти до мети. Скорше чи пізніше кожний відчуває тиск, створений високим рівнем вимог. Часто відчувається самотність серед всіх подій, коли в сусідньому будинку відбувається вечірка, а треба сидіти і закінчувати працю на завтра.

Мабуть ті, хто вважає, що в університеті люди ховаються від праці, не розуміють суті наукових подвиг. Це правда, що в Оксфорді прибиральниці встають раніше від студентів, і що професори регулярно довго сидять за вечерею з вином. Але працю розуму не можна оцінювати категоріями підприємців. Життя в Оксфорді досить близько відзеркалює ідеал університету, де люди займаються майже виключно інтелектуальними стремліннями.

УКРАЇНА ОЧИМА ЄВРОПЕЙЦІВ

(закінчення зі стор. 7)

Зараз Україну за кордоном репрезентує публіка, далека від альтруїстичних прагнень, з цілком визначеними жлобськими інтересами. Було просто образливо нашо́товхуватися на явну недовіру з боку європейських партнерів при реєстрації київської філії AEGEE на європейському рівні.

Все-таки, в чому були наші вчорашні, а тепер, пере-кваліфікувавшись, сьогоднішні викладачі праві, твердячи, що в капіталістичному суспільстві людина людині вовк. Серед європейців досить поширена хронічна нестача щирого безкорисливого спілкування.

В цьому сенсі українець для них - створіння не зовсім зіпсоване прагматизмом.

До речі, у поїзді до Франції мене щиро здивував певний ореол екзотичності навколо українців. Місцеві панянки вважали за верх оригінальності покохатись з українцем.

Напевно, з чого почав, тим варто і закінчити цю розповідь з коментарями - Україна залишається для євро-пейського загалу чимось екзотичним, неабияк далеким і явищем десь там на Сході.

Дмитро Вітик.

багато речей, бо хтось про це турбується.

Можна повністю зануритися у наукове життя. Кругом завжди можна знайти людей, які зацікавлені політикою, історією, економікою, екологією, біологією чи іншими галузями, з якими можна обмінюватися думками і дискутувати на гарячі теми. Кожного дня відбувається безліч лекцій, доповідей, семінарів, де кожен член університету має право бути присутнім. Також до вибору багате культурне життя - концерти, фільми, клуби ентузіастів. Перших кілька місяців в університеті дуже легко загубитися в можливостях. Люди, що досягають успіхів у цьому унікальному середовищі - ті, хто вміє знайти баланс між свободою вибору та самодисципліною. Є такі, що стають членами всіх товариств і бігають з доповіді на свою працю. Інші постійно сидять у бібліотеках чи при комп'ютерах і не вміють скористатись багатим середовищем людей.

Вимоги університету суворі. Кожен мусить особисто довідатися, що від нього вимагається і самостійно дійти до мети. Скорше чи пізніше кожний відчуває тиск, створений високим рівнем вимог. Часто відчувається самотність серед всіх подій, коли в сусідньому будинку відбувається вечірка, а треба сидіти і закінчувати працю на завтра.

Мабуть ті, хто вважає, що в університеті люди ховаються від праці, не розуміють суті наукових подвиг. Це правда, що в Оксфорді прибиральниці встають раніше від студентів, і що професори регулярно довго сидять за вечерею з вином. Але працю розуму не можна оцінювати категоріями підприємців. Життя в Оксфорді досить близько відзеркалює ідеал університету, де люди займаються майже виключно інтелектуальними стремліннями.

УКРАЇНА ОЧИМА ЄВРОПЕЙЦІВ

(закінчення зі стор. 7)

Зараз Україну за кордоном репрезентує публіка, далека від альтруїстичних прагнень, з цілком визначеними жлобськими інтересами. Було просто образливо наштовхуватися на явну недовіру з боку європейських партнерів при реєстрації київської філії AEGEE на європейському рівні.

Все-таки, в чому були наші вчорашні, а тепер, пере-кваліфікувавшись, сьогоднішні викладачі праві, твердячи, що в капіталістичному суспільстві людина людині вовк. Серед європейців досить поширена хронічна нестача щирого безкорисливого спілкування.

В цьому сенсі українець для них - створіння не зовсім зіпсоване прагматизмом.

До речі, у поїзді до Франції мене щиро здивував певний ореол екзотичності навколо українців. Місцеві панянки вважали за верх оригінальності покохатись з українцем.

Напевно, з чого почав, тим варто і закінчити цю розповідь з коментарями - Україна залишається для євро-пейського загалу чимось екзотичним, неабияк далеким явищем десь там на Сході.

Дмитро Вітик.

Шлюб - фу,

По літніх вакаціях, поза масою нових юних писків першокурсників, мене щиро здивувала кількість свіжих подружніх пар з моїх старих університетських друзів. Пригадую, кава з філіжанки в моїх руках поривалась розплескатись по штанях, коли мені перераховували наших "молодят". Штані все-таки постраждали, коли в кульмінаційний момент бабахнуло прізвище Винничука. Я пирснув, довідавшись, що Віні женився перед виїздом на навчання до Праги (за що я люблю Прагу - це за купу симпатичних комунікабельних дівчат). Такого знести я не зміг і вирішив написати критику.

Отже - безвідносно, почнемо з того ж таки Винничука. Уявімо собі фантастичну ситуацію, що він є волоцюга. В такому разі наш герой, "спілкуючись" з чарівними пражанками, тепер буде грубо грішити, адже це відступ від заповідей Божих („Не чини перелюбу“). Шкода, коли якась закарлючка в паспорті в графі про сімейний стан доведе Андрія до вічного горіння в пеклі.

Отже, тепер Винничукові загрожує кипляча смола, а ще кілька місяців тому він міг мати сексуальні контакти за межами нашої Батьківщини абсолютно безтурботно. Тепер церква і суспільство затвердили за ним одну єдину сексуальну втіху - жінку, і то, моральне право на володіння якою він отримав після процедури одруження. Держава через церкву і загс засвідчила створення нової клітини суспільства - не заперечую, найоптимальнішої форми його існування, але яка дуже нагадує великий будинок терпимості, де

пари організовано кохаються. При цьому найревнивiший батько, бабуся з наймаразматичнішою вікторіанською мораллю із розумінням сприйматимуть, враховуючи умови радянського помешкання, ритмічне порипування ліжка за стінкою. Тепер можна.

Віднині, після підписів у книзі реєстрацій, іменем Української держави проголошенням подружжя ви почнете не лише регламентований секс, а й суворо визначені майнові стосунки. І прізвище ваше спільне, і гроші... Навіть друзі перестануть бути друзями, коли між ними з'являються матеріальні інтереси. Любов то любов, а шлюб то є гендель („сделка“). Ви не лише пообіцяли не зраджувати одне одному, а й підписали угоду з державою, зраджувати яку - злочин. Любі молодята, тепер ви юридично узалежнилися фізично, матеріально, і, на жаль, духовно.

Ви познуцалися із своїх почуттів, зробивши їх просто річчю, яку можна реєструвати, регламентувати і... списувати, коли мине термін вживання.

За статистикою, на кожні три одруження обов'язково припадає одне розлучення. Добре, ви романтики, і, одружившись, чекаєте чуда. Але запитайте будь-яку одружену людину - і вам підтвердять, що впродовж сімейного життя лише посилюється, навзаємін очікуваному щастю, відчуття втрати. Втрати найпершого, найприроднішого з прав людини - права свободи.

Усі сфери життя одружених регламентовані юридично чи

ЯК вульгарно!

утиснені публічною думкою.

Класичний варіант одруженої людини - це індивід, позбавлений того, що є поштовхом, динамікою життя взагалі - права вибору.

Він зв'язаний обіцянками щодо своєї „половини“, підписами, представленими на угоді з державою, упередженнями навколишньої маси, які звуться етикою, моральністю і почуттям громадянського обов'язку. Бажаючи уникнути цієї маси відповідальності врешті-решт, швидше чи пізніше, прорветься із підсвідомого і стане частиною „Я“ людини. Утиснена свобода захоче ковтнути повітря. Переважна більшість індивідів є потенційно добрими громадянами, зразковими у подружньому житті, але, намагаючись повернути собі втрачене право сказати „хочу і можу“, порушують дані обіцянки і угоди, просто щоб продемонструвати вияв власної свободи волі.

Дуже скоро після весілля в житті є місце лише для ведення спільного господарства, заробляння грошей на утримання сім'ї, народженню і вихованню дітей. А ще - на так званий подружній обов'язок. До речі, при процедурі розлучення вагомим аргументом „за“ є, наприклад, „він часто забуває виконувати свій подружній обов'язок“.

Те, що дозволене, вже не може бути предметом бажань.

До речі, про дітей, котрі виховуються в сім'ях і, власне, через котрих молоді пари змушені йти під вінець, опинившись „в зальоті“. В гіршому випадку на світ з'явиться

байстрюк, російською „подонок“, тобто позашлюбна дитина. Думаю, немає сенсу пояснювати негативний зміст цих слів у свідомості народу. Деякі суспільства, в яких католицька церква вважає позашлюбними дітей, яких було зачато до одруження їхніх батьків, на 60% складаються з байстрюків. Надзвичайно гуманно. Не буду також згадувати, як характеризують маму і тата позашлюбної дитини. Отже, те саме невинне дитя в сім'ї - нормальна дитина, а поза нею байстрюк, з усіма відповідними нюансами відношення до неї. В кращому випадку молоді люди одружаться і будуть мати законну дитину. Хоча вартувало б висловитись точніше: „діти“ одружаться і будуть мати дитину. „Зальоти“ трапляються в недосвічених підлітків. Діти в таких батьків у багатьох випадках мають вроджені вади здоров'я.

У сім'ї знаходять моральний притулок всі - вона поглинає неформованих як особистостей тата й маму і дитину-дауна.

Передумови і логічні наслідки легковажності, непорозуміння тепер - сімейні справи, суверенні, недоторкані і освячені церквою.

Ви не зауважили, що діти у нормальних сім'ях народжуються на диво одночасно - через два роки після одруження батьків. І незалежно від того, скільки вони були разом до весілля - місяць, рік чи 5 років. Чомусь в сім'ї у всіх набридання одне одному відбувається одночасно, як за якимось законом. От і доводиться підкріплювати стосунки чимось новим - в даному випадку дитиною.

Отже, чому люди одружуються?

Звичайно, не винятково при „зальотах“. Переважно, в нашій свідомості зв'язок між коханням, сексом і шлюбом глибоко вкорінений. Мрія більшості наших молодих дівчат - будь-що вийти заміж. Як співається в обрядовій народній пісні: „Святая Покровонько, покрий мені головоньку! Хоч сліпий, хоч кривий - чоловік хоч який“. Старша неодружена дівчина сприймається „старою дівою“ з підозрою на ненормальність. На Заході жінка до тридцяти років проходить навчання у вузі, робить кар'єру; формуються її погляди, смаки. Коли у західної жінки та її партнера з'явиться розуміння, що вони підходять одне одному для спільного життя надовше, коли вирішать мати дітей, тоді вони, можливо, навіть одружаться. Українська ж дівчина докладє всіх зусиль до пошуків чоловіка, найчастіше під'юджувана шепотінням сусідів на кшталт „пора вже їй заміж“. І знаходить.

Лише, здається, в українській мові слова „чоловік“ і „жінка“ мають універсальний зміст: статуси соціальний (сімейний) і статевий. А от, наприклад, у чеській неодружена людина називається „svobodny“ (холостяк) - вільний.

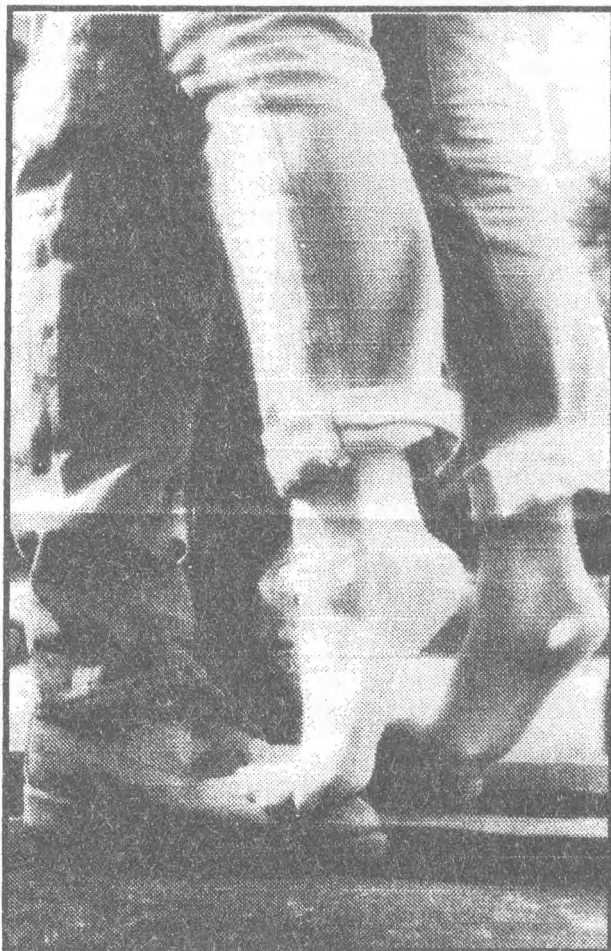
Одружуються ті, хто не впевнений за себе в майбутньому, запобігаючи не лише упередженому статусові „старої дівчи“, а й суто фізичним прикметам старіння (облисінню й імпотенції у чоловіків, товстінню жінок). Таким чином, прив'язуючи себе одне до одного офіційно, люди страхуються від майбутніх розчарувань. Страхуються також від боязні втратити кохану людину. Егоїст думає про себе, нав'язуючись своїй пасії, не шануючи її свободи.

Значна частина молодих людей одружується, щоб мати хоч якісь умови для сексу - окрему квартиру. Деякі керуються менш роман-

НЕ ПСУЙ КА

тичними спонуками - задля прописки чи то громадянства. Прозаїчніше не буває. Але в таких випадках це, принаймні, їхнє власне рішення. І вони тут в безумовно кращому становищі, ніж були їхні предки, які одружувались за вказівкою батьків. У багатьох народів традиційно молоді навіть не бачилися, не знали одне одного перед одруженням. У такому випадку „перша шлюбна ніч“ - зразок витонченої брутальності: просте примушування до злягання,

А КОХАННЯ -

ЗУ ЦУКРОМ,

щось схоже на те, як зводять художу.

„Одружаться - і будуть щасливі, головне, щоб діти були здорові“ - цей комплекс-стереотип живий донині і особливо процвітає серед люду, який щоденно поглинає порцію рафінованої цноти мексиканських серіалів з міфом про щасливе подружжя, у якому все мусить бути чудово до останніх днів. „Ось одружимося - і все буде добре...“ Не буде.

Наше просякнуте мексикансько-християнськими цінностями суспільство не хоче навіть допустити до своєї маси атрофованих мізків ідеї про неодружену пару.

Зв'язок чоловіки і жінки, що живуть разом лише завдяки взаємній довірі і любові, тримається чимось міцнішим, ніж страх перед Богом і небажання

ШЛЮБОМ.

вступати в конфлікти з державою та мораллю. А неодружена пара мусить звикнути з недовірою, здивуванням і навіть ворожістю з боку інших - тих, хто знаходить самозаспокоєння у бутті „як усі“.

P.S. Закінчивши ці рядки, автор поглянув на годинника (пів-третьої ночі), скинув одяг і заліз під теплу ковдру до подруги. Вона не спала. Через хвилину сказала: „Милый, я вагітна“. Настала черга не спати автору. Через пів-години відповів: „Доведеться йти розписуватись“.

ДМИТРО ВІТИК

P.P.S. Додамо трохи сухих фактів до експресивного монологу автора. Згідно з останніми даними, опублікованими

Французьким Національним інститутом демографічних досліджень, у шлюбі щіні живе тільки половина французів. Точніше, 50.9% чоловіків і 55,4% жінок у віці від 20 до 49 років.

Все більше пар не вважають за потребу оформлювати свої стосунки юридично: в середньому кожен п'ятий француз або французженка живуть зі своїм партнером не розписуючись. І приблизно стільки ж залишаються самотніми. Все більше людей надають перевагу життю осібному, задовільняючись нетривалими випадковими зв'язками. У кожного третього французького немовляти батьки не є подружжям.

За даними Київського міжнародного інституту соціології, 82% чоловіків і 78% жінок в Україні живуть у шлюбі. Живуть разом, не оформлюючи стосунків, 1% чоловіків і 2% жінок, тобто кожен сотий і кожна п'ятдесятя. Ніколи не були одружені 13% чоловіків і 8% жінок.

ТИПИ ВИКЛАДАЧІ:

Кожен викладач вважає себе унікальною особою, і це правда. Але це не заважає будь-кому створювати класифікації поведінки і особистісних рис того, хто в студентському середовищі зветься "ВІН", "ТОЙ", "НАШ", "НЕ НАШ", "ВИКЛАДАЧ", "ПРОФЕСОР", і т.ін. Нажаль, на сьогоднішній день ми можемо запропонувати лише класифікацію типів викладачів-чоловіків. Не тому, що автори заплелі антифеміністи чи страждають на мізогінію, а лише тому, що класифікувати жінок, по-перше, набагато складніше, по-друге, не піднімається рука.

Як побудована класифікація?

Для кожного з виділених типів викладача наводяться характеристики поведінки для того, щоб його розпізнати. Це несистематизований опис, але якщо заплігати очі, то можна легко собі уявити осіб, які відповідають тому чи

ненаукова, але корисна класифікація

іншому типу. Далі розбирається найменше: в чому полягає небезпека цього типу, чого, кому і коли треба стерегти.

Нарешті, головний розділ опису: зберегти себе і досягти потрібних результатів, коли доля звела вас з одним з наведених основних типів.

Як користуватися класифікацією?

Знайте, якщо ви неправильно встановите діагноз /тобто визначите тип/, шансів на успіх немає. Тому уважно придивляйтесь, визначайте основні риси, не давайте себе збавити дрібними відхиленнями від класичного наведеного нижче/ опису. Пам'ятайте, що викладач може маскуватись /адже він прочитає нашу статтю/, але вберегтись від уважного ока не може. Як тільки з'явиться можливість, продемонструє все, на що здатний.

Коли тип визначено, починайте експеримент з нейтралізації його небезпечних рис. Не поспішайте, але й не тягніть, семестр закінчиться, а у вас залишиться ще багато цікавих ідей.

Важливо! автори не несуть відповідальності за невміле, помилкове або дилетантське використання класифікації. Для вмілих, безпомилкових професійних - гарантія 1 рік.

Тип №1 РОЗУМНИК Lat. Sophus
/Могильнянський, звичайний/ (mohylus, vulgaris)

Частіше худий. Дивиться зверху або під лоб. Усміхається криво, куточок рота, рідко. Часто - окуляри, рідше борода та вуса. Розмовляє короткими фразами, любить парадокси, афоризми, цитати, анекдоти. Здається, має їх на кожен випадок, але сам майже ніколи не сміється. Дуже уважно спостерігає, сміються слухачі. Цитує переважно невідомих авторів, греків або сучасників. Механічна пам'ять майже відсутня. Мислення логічне, але логіка не завжди зрозуміла. Тобто, відчуваєш, що т

І ЯК З НИМИ БОРОТИСЬ.

професорсько-викладацького складу

може бути, але не знаєш чому. На дошці спочатку лекції малює крапку і потім, тикаючи в неї крейдою і сполучаючи стрілками з іншими частинами дошки, запевняє, що це складна система /чого завгодно, від космосу до мікроба/. Під кінець лекції дошка цілком забита незрозумілими переплетеннями ліній, уривками речень.

Вживає багато іноземних слів та незрозумілих термінів. Якщо перепитаєте, дивиться на вас, як на учнів школи для розумово відсталих. З подальших пояснень зрозумієте ще менше. Говорить тихо, рівномірно.

Особливі ознаки. Не прасує штанів. Не має ручки, або має таку, яку ви не купите за 4-річну стипендію. Якщо дасте йому свою ручку - не поверне.

Небезпечні риси. Вимагає слідкувати за його думкою. Хто не вслідував - не

має шансів. Інколи /дуже рідко/ сам це знає, але від вимог відмовитися не може. Тому, що б ви не розповідали, вважає дурницею. Вимагає одного - відгадати, що він з цього приводу думає. Оскільки, зважаючи на обсяг його знань і на особливості мислення, це майже неможливо, відмінних оцінок майже не ставить. Але й погану отримати важко, бо вважає, що здатність людини говорити /будь що/ настільки дивна, що заслуговує на "задовільно", а якщо ви ще й непогано артикулюєте слова "кореляційний", "субпопуляція" або "постмодерністський", то можете розраховувати на "добре".

Як протидіяти. Перемогти можливо за двома стратегіями.

Перша. Не намагайтеся продемонструвати знання. Тут у вас просто немає шансів. Оскільки він не має механічної пам'яті, не намагайтеся набрати балів за декілька разів. Забуде. Дійте "тут і тепер". Записуйте і запам'ятовуйте його афоризми, анекдоти і прізвиська невідомих авторів. Свої відповіді починайте з них, далі говорите що завгодно, але через два речення знову вставте його слова, хоч вони

зовсім не стосуються предмету вашої розповіді.

Можлива помилка. Ніколи не вживайте незрозумілих вам, але улюблених ним наукових термінів. Обов'язково перепитає і наслідки неможливо навіть уявити.

Коли в його очах з'явиться зацікавленість, а брови трохи піднімуться вгору, "помиліться" і припишіть його думку одному з невідомих вам греків. Будьте сміливі, це випробувано багатьма поколіннями студентів.

Тут /Sic!/- найголовніший момент. Якцо ви зможете втриматись від сміху

/а на вас уважно дивляться, чи ви не "здиваєтесь"/ і будете дивитись наївно і переконливо, - все! Розкривайте заліковку, отримуйте 92 /не кривіться, більшого досягти неможливо/.

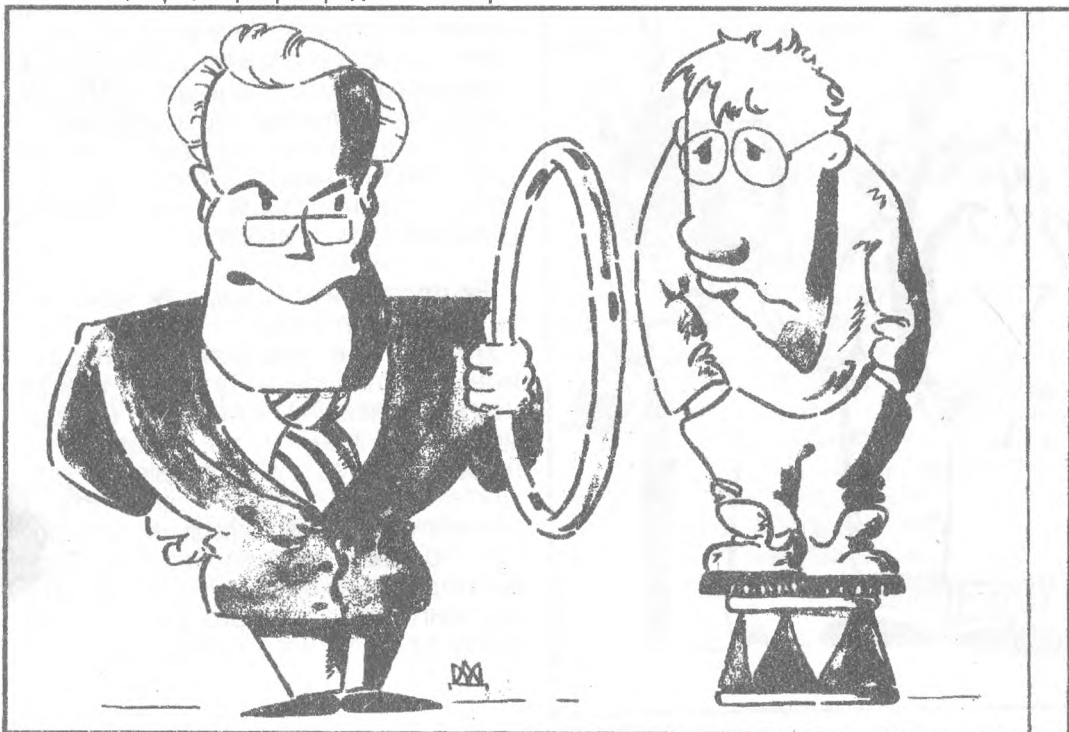
Друга. Рекомендується тим, хто не відвідував лекцій, а також семінарів.

Не намагайтесь продемонструвати знання, бо у вас їх немає. Не намагайтесь повторювати його слова, почуті від інших. Мізерна помилка призведе до поразки. Не дай бог на цьому фоні згадати прізвище невідомого вам автора. Вас спитають, де він жив і працював. Тут ви з подивом з'ясуєте, що Джон Сміт все життя провів у Німеччині, Фріц Вернер народився і вмер

у Парижі, а Іммануїл Керінг - російський дослідник. Інтуїція тут безпорадна. Після того, як він вам це пояснить /посмішка, погляд, школа для розумово відсталих/, шукайте іншого викладача.

Єдина можливість у цій ситуації отримати "добре" - артикулювати /див. вище/, а отримати відмінно - продемонструвати нетривіальність мислення. Що це таке, пояснити важко. Але не говорять про те, що ви коли-небудь чули, бачили, читали або вчили. Розвивайте ідею, висловлюйте точку зору, відстоюйте погляд, розкривайте парадигму, не залишайте каменя на камені від догм, більше сміливих гіпотез, міняйте місцями тезу і анти-тезу. Будьте скептичні, контроверсійні, впевнені в собі, іронічні, аутентичні, замріяні, мінливі та інтенціональні. Але спинитися треба вчасно. Коли? як тільки побачите в його очах смуток і жаль. Це означає, що він згадав свої студенські роки. Шанобливо помовчте. Тихенько розкривайте заліковку. Не робіть різких рухів до того часу, поки не підпишеться. /далі буде/

**Гриць Потоїб'ік,
Тиміш Кайдамака.**
незалежні дослідники

ОПТИМІСТ ВИ ЧИ НІ ?

1. Ваші сни:

- а/ драматичні /жахи/;
- б/ туманні, нечіткі;
- в/ приємні;
- г/ еротичні.

2. Про що ви думаєте вранці, коли тільки-но прокинулись:

- а/ яка на дворі погода;
- б/ про роботу, яка вам подобається;
- в/ про роботу, яка вам не подобається;
- г/ про кохану людину;
- д/ про людину, яка вам неприємна.

3. Як ви звичайно снідаєте?

- а/ витрачаєте необхідний час, сервіруєте стіл;
- б/ під час сніданку бурчите, що не виспалися;
- в/ любите побалакати;
- г/ часто запізнюєтесь і тому поспішаєте.

4. Коли ви читаєте газету, на чому передусім зупиняєте погляд:

- а/ на політичних та економічних новинах;
- б/ на матеріалах про спорт;
- в/ про культуру;

5. Як ви реагуєте, прочитавши про ЧП, злочин або скандал:

- а/ вам це однаково;
- б/ турбуєтесь, щоб таке не сталося з вами;
- в/ обурюєтесь, що органи правосуддя не можуть навести поряд-

док;

г/ розумієте, що й такі речі бувають у світі;

6. Як ви поводитесь при зустрічі з незнайомою людиною:

- а/ відразу довіряєтесь;
- б/ чекаєте, коли вас про щось запитують;
- в/ із зацікавленістю спостерігаєте за нею;
- г/ слідкуєте за нею, але не робите висновків;

7. Що ви робите, помітивши, що хтось розглядає вас /у театрі, в кіно, на вулиці..:/

- а/ вам здається, що у вас не все гаразд;
- б/ вам це навіть приємно;
- в/ дивитесь на себе в якусь витрину, дзеркало;
- г/ не звертаєте на це уваги, вам однаково.

8. Ви шукаєте якусь адресу в чужому місті:

- а/ берете таксі;
 - б/ розпитуєте знайомих;
 - в/ пробуєте знайти самі;
- г/ весь час хвилюєтесь, що не зможете знайти.

9. З якими думками ви починаєте робочий день:

- а/ сподіваєтесь, що він буде успішним;
- б/ чекаєте, щоб робочий час скоріше минув;
- в/ на роботі вам при-

ємно поспілкуватись з колегами;

г/ сподіваєтесь, що в цей день у вас не буде несподіваних неприємностей;

10. Ви програєте якусь гру:

- а/ це вас засмучує: «мабуть, для мене це поганий день»;
- б/ будете грати далі, поки не почнете вигравати;
- в/ вважаєте, що гра є гра - хтось повинен програти, так чому б не ви;
- г/ намагаєтесь придумати якийсь спосіб виграти.

11. Коли ви сидите за столом і вам подають невеличку порцію чогось особливо смачного:

- а/ кидаєтесь на неї із задоволенням;
- б/ боїтесь, якби вам не набрати зайвої ваги;
- в/ з'їдаєте, але з муками совісті;
- г/ боїтесь, що «дасть збій» ваш шлунок.

12. Коли ви сваритесь з людиною, яка вам подобається, то:

- а/ боїтесь, як би не посваритися з ним на-завжди;
- б/ ставитесь до цього

Театр починається з гардеробу, а організація з назви. Liga Artis... Чуєте? Яке химерне поєднання літер латинського алфавіту, що збуджують різноманітні асоціації... Таємне товариство не кинувало масонської ложі? Клуб фанатиків латини? Збіговисько усамітнених академіків? І не те, і не друге, і навіть не третє. Це спілка творчої молоді України

"Яка проза! Як банально!" - скажете ви. Наче пікою та в асфальт. Невже не доста цих нафталінних "спілок" із бездіяльними діячами? Та і навіщо знову об'єднання? (Здається, у нас будь-яке тримання купи приречене заздалегідь, і консенсус є далеким нездійсненим ідеалом). Одягти знову гамівну сорочку на щойно звільнене мистецтво? Не будьмо іроніками, скептиками, циніками... Принаймні, Ліга вже існує, і, можливо буде існувати далі. Все питання, в якій іпостасі?

Іпостась перша. Презентація

"Об'явлення" Ліги народу сталося несподівано для всіх у стінах НаУКМА. Несподівано, бо реклами майже не було, а якщо й була, то досить куча (хоча несподіваність - теж стратегія). Але, так чи інакше, тиждень стіни Альма-матері штурмували загарбники (загарбан картинна галерея, актова зала, відеостаткування тощо). Без копійки (себто тисячки) на рахунку (але з рахунком) у підготовці цієї акції брали участь не фанати-аматори, а профі, хоча й переважно безвусі з молоком на губах (ті що студентують). Президент Ліги - студентка живописного факультету Ганна

Liga Artis...

Клімєнко, енергійна дівчина, що не зважала на аргументовані запевнення у безпідставності й безперспективності цієї безнадійної справи, а до того ж

надихала інших на рутинну бюрократно підготовочого періоду (статут, реєстрація і т.ін.) або на мистецький альтруїзм (виступ "на шару"). Зрозуміло, що питома вага художників у Лізі чимала, адже саме в Академії

Мистецтв зародилася та зросла, викохалася ідея організації, але присутні в спілці й інші представники вільних мистецтв: музики, театри, "кіношники" та інші

Що ж єднає? Можливо, те, що між ними нічого спільного? Якщо, звичайно, не зважати на принцип Мічуріна: дарма чекати милості природи (а влада - річ природня), хвости спонсорів під ногами не валяються - знайди, розкопай, а тоді вже падай на нього, і ще: упав на хвіст сам - дай впасти поруч іншому, адже хвіст - довгий за своєю натурою..

А якщо серйозно, то, можливо, Ліга є ознакою поступової втрачання з одного боку, комплексу меншовартості, а з іншого - інфантилізму очікування доброго "дядечка", що принесе кар'єру на блюдечку. Це актуально взагалі для сучасної молоді, проте люди від мистецтва відчувають проблему влаштування за фахом найгостріше. Імпотентність владних структур організувати зв'язки нині очевидна, адже стара ідеологічна машина зруйнована, а нова - у розгубленості (до речі, те що в нас немає міністра культури, а є лише вже не пресний місяць виконуючий обов'язки - симптоматично, це уникнення відповідальності). Нові можновладці, суворіші, ще на першій стадії розвитку капіталізму, не дійшли до

меценатства, та й ніяк не зацікавлені у спонсорстві з боку держави (як це існує в цивілізованих країнах, де за спонсорство знімають податки).

До того ж, наочна розірваність традиції, втрата колишніх авторитетів, нерозуміння між батьками й дітьми, посилене вдсятеро через події, пережиті за останніх кілька років - ми живемо в різних світах, між якими прирва. Все це вкупі і визначає покинутість молодих митців, залишення на виживання (чи вмирання). Тож Ліга Артс - це, власне, спроба дати дах, притулок "бомжам" від мистецтва, але дах цей - дуже хиткий і без жодних гарантій, (якщо не враховувати перетворення особи фізичної на юридичну)

На жаль, в наш час жива людина важить менше ніж її паперовий двійник.

Щоправда, з авторським правом у нас також скрутно, бо такого піратства стосовно кіно-, відео- та друкованої продукції, як у постсоцкраїнах, (вірніше, постсоюзкраїнах) - навіть уявити не могли. Тому й стається так, що молоді митці чи то йдуть з країни, чи кидають мистецтво...

Після такого публіцистично-ліричного відступу не завадить перейти до конкретики, до рідних знайомих фактів. Бо після питання "Чому?" логічно поставити питання "Хто?" і "Як?"... Презентація розпочалася відкриттям виставки, розмаїтої, чи точніше, строкатої до неможливості: від об'ємного живопису Фішеля до містичної скульптури Жуковського, від химерності "Поганської казки" Карпенка до примхливості та іронії "28 равликів" Авраменка, від театральної декорації Чекіна до народних інструментів студії Будника. Відкриття було позначене майже повною відсутністю офіційоу і спробою перенести свято у стихію обрядовості музичною групою "Колорит". Далі тижневий «Фестиваль», чи щось не кінталт цього, набув регулярної подієвості: по 1-2 штуки на день. Екранний показ розбився на три галузі: анімація (дитяча!), відеофільми (студентів театального інституту) та... от і не кіно, бо з кіноустаткуванням у Академії не склалося, хоча не дуже склалося з цим колишнім наймасовішим мистецтвом на Україні взагалі, а на кінофаци зокрема. Але наші молоді й невмирущі "кіношники" не розгубилися навіть у такій абсолютно несприятливій ситуації: вони показали слайд-фільми (один з них - "Майстер" - проявив на світло публіки незаперечну талановитість режисера Саніна та оператора Михальчука).

Театральна частина була представлена в двох іпостасях: майже авторському театрі "Астрей", де режисером, актором і всією адміністрацією виступає Миронов (його вистав, переважно поетичних, було багато) та виставою Центру Експериментальної драматургії "Аскольдів дір" - варіацій молодого режисера Мірошніченка на тему п'єси молодого драматурга Курочкіна за участю молодих актрис а також нестарого сценографа Чекіна. Із видовищними мистецтвами конкурували поетично-музичні: вечір кобзарського мистецтва, де під кобзарів замаскувалися також лірники, сопілкарі і просто співаки; а також вечір ліричної поезії та класичної музики, де поділ випадково відбувся за статевим принципом (флейтист Вовк та три поетки). От, здається і вся програма: не дуже численна, але насичена.

Віртунали сурми святкових буднів, як пишуть у романтичних романах, а може й не дуже романтичних, не дуже романах, і не пишуть. Але великим знаком питання зависає "завтра" для "Ліги Артс". Що це буде: продюсерська фірма чи нова мистецька течія? Що б не було, аби було. А поки що, виходячи з достовірної інформації останніх чуток, Ліга збирається влізти у нову халепу і zorganizувати міжнародний театральний фестиваль для дебютантів.

Що ми можемо сказати з цього приводу? "Прапор їм у руки!"
Надія Мірошніченко.

Рубрика **“КРАЩІ СУЧАСНІ ФІЛЬМИ”** пропонуватиме вашій увазі коротку інформацію про фільми, які є останнім словом різних напрямків і галузей світового кінематографу; знайомство як з роботами корифеїв, так і з багатообіцяючими дебютантами.

ІГРОВЕ КІНО

“М. Баттерфляй” Девід Кроненберг США, 1993

Врожай: Джеремі Айронс, Джон Лон.

Девід Кроненберг - американський режисер по духу і по плоті, але він вигідно виділяється серед решти своєю витонченою естетичністю. Його найвідоміші фільми: “Муха” (1987) “Naked Lunch” (1991). Остання робота Девіда Кроненберга - це екранізація популярної бродвейської вистави “М. Баттерфляй”. Дія відбувається в Китаї шістдесятих років. Французького підданого Рене Галімарда знайомлять з прекрасною актрисою Пекінської Опери, в якій він знаходить свою власну “Баттерфляй”. Пристрасть небаченою сили втягує Галімарда, респектабельного одруженого урядовця, зайнятого важливими державними справами, у зовсім чужий інтригуючий світ, сповнений спокус подвійного життя.

Опанований таємничою жінкою,

Галімард перебуває у цілковитому сп'янінні від цього любовного зв'язку, готовий поставити на карту все, що у нього є. Але він не знає, що в китайському театрі всі, навіть жіночі ролі виконують чоловіки, і, незважаючи на бурхливий любовний союз, не підозрює, що його “Баттерфляй” не жінка. Врешті, безповоротно заплутавшись, Галімард розбивається об трагічне розуміння того, що він піддався обмані, а та, кого він любив - лише його власна ілюзія.

Актори - виконавці головних ролей, Джеремі Айронс і Джон Лон, досягли вершини у психологічній виразності своєї гри. А Девід Кроненберг довів, що його майстерності досить, щоб створити цілу палітру невимовно мінливих настроїв і переживань.....

ДОКУМЕНТАЛЬНЕ КІНО

"Я не тільки хоту, щоб Ви любили мене" Ганс Гюнтер Флаум. Німеччина, 1992.

Ганс Гюнтер Флаум за професією журналіст і кінокритик, автор кількох книжок про німецьке кіно, в тому числі однієї написаної у співавторстві з Райнером Вернером Фасбіндером - "Фотографії і Документи" (1976).

Фільм є його дебютом у кінематографії і присвячений творчості Фасбіндера. Проійшло вже більш ніж десять років від смерті Фасбіндера 10 червня 1982. Всього за п'ятнадцять років свого творчого життя він поставив понад п'ятдесят вистав, кіно та телефільмів. Всі різні і кожен вражаючий, якщо його значущість для німецького і світового кінематографу не була очевидною для всіх раніше, то вона незаперечна тепер. Незаперечним є й те, що з його смертю життєва енергія німецького мистецтва змаліла.

Фільм не є вичерпною роботою про життя Фасбіндера. В деяких моментах Флаум занадто обережний, він обходить деякі скандальні аспекти життя Фасбіндера, зараз широко відомі. Наприклад, щодо причин смерті

Фасбіндера, алкоголь зазначений, а кокаїн ні. Гомосексуалізм присутній виключно в контексті його деяких фільмів, а не як центральна частина особистості режисера.

Творча робота Фасбіндера представлена сценами з більшості його фільмів і нечисленними зйомками театральних репетицій. Тут є також інтерв'ю з Фасбіндером і його особистою і професійною сім'єю, це перш за все Анна Шигула, Фолькер Шльондорф, Андреа Форел, та ін. Фасбіндеру ніколи не було затишно ні в житті, ні в роботі. Проти нього були як "праві", так і "ліві". Він конфліктував і з альтернативною гомосексуальною культурою, і з "високим мистецтвом". Він звернувся до стилістики голівудських мелодрам, але з єдиною ціллю - показати всю їх руйнівну і роз'їдаючу природу. Все це - у фільмі, що є цікавою і плідною розвідкою особистості Фасбіндера.

Ольга Брюховецька

спокійно;

в/ вважаєте, що, напевно, швидко помиритесь і все буде гаразд;

г/ занадто «гладкі» відносини, на вашу думку, занудні

13. Коли у ванній кімнаті ви роздивляєтесь свою фігуру:

а/ «загальне враження хороше, хоча для вдосконалення немає меж»

б/ «треба скинути зайву вагу, але для цього потрібно стільки зусиль»;

в/ «фігура як фігура, як у всіх, нічого особливого»;

г/ відразу ж вирішуєте, що треба зайнятися гімнастикою.

14. Чи ви відкриті в коханні:

а/ я повністю віддаюся захопленню, навіть короткочасному;

б/ ловлю себе на думці - чи приємно виявлення моїх почуттів партнерові?;

в/ мене весь час щось пригнічує, я постійно насторожі, турбуюсь;

г/ ні про що не турбуюсь, почуваю себе добре

15. Ви пройшли

медичний огляд і, чекаючи на результати:

а/ боїтесь, що знайдуть щось серйозне;

б/ знаєте, що лікар все одно не скаже вам правди;

в/ думаєте, що раз у вас нічого немає, чого турбуватись;

г/ вважаєте, що кожному краще вчасно знати правду.

16. Кожного дня, спілкуючись з людьми, ви:

а/ тримаєтесь з ними привітно чи прохолодно - залежно від обставин;

б/ часто почуваєтесь незатишно, не знаєте, як поводитись з незнайомими;

в/ уважно оцінюєте, що скажуть інші про вашу поведінку;

г/ часто вам здається, що ви вищі за інших.

17. Вам довелося їхати у довгу подорож. Як ви готуетесь до неї:

а/ дбайливо плануєте;

б/ впевнені, що з вами щось станеться;

в/ все якось саме собою влаштується, тому до поїздки особливо не

готуетесь;

г/ до самого від'їзду перебуваєте у сильному збудженні і тільки потім заспокоюєтесь.

18. Який із перерахованих кольорів вам найбільше до вподоби:

а/ червоний;

б/ сірий;

в/ зелений;

г/ синій.

19. На що розраховуєте, приймаючи рішення:

а/ все залежить від обставин;

б/ тільки на самого себе;

в/ я здатен об'єктивно оцінити свої шанси;

г/ звертаю увагу на прикмети /зустріч з чорною кішкою тощо/

д/ у кожного своя удача.

20. Маючи можливість вибору, що б ви обрали :

а/ отримати велику спадщину;

б/ мати великі успіхи в роботі;

в/ зробити щось значне в мистецтві, науці;

г/ зустріти велике кохання, познайомитись з добрим другом.

ТЕПЕР ПІДРАХУЙТЕ БАЛИ ЗА

ТАБЛИЦЮ:

24-35 балів: ви безнадійний песиміст. Вам треба щось зробити! Чи так вже поганий опимізм? **36-47 балів:** хоча у вас час від часу і з'являються якісь проблиски оптимізму, песимізм частіше бере гору. Намагайтесь веселіше

дивитися на світ, зробіть щось приємне самому собі. **48-60 балів:** у вас дуже тверезий погляд на світ, але ви не можете відмовитись від песимістичних настроїв. **61-75 балів:** у вас чіткі, реалістичні погляди на життя, як правило, в будь-якій ситуації ви зберігаєте оптимізм. **76-90 балів:** ви оптиміст від народження. Браво! Але ця якість якоюсь мірою заважає вам виправляти свої помилки. На жаль! **91-100 балів:** це вже не оптимізм, а легковажність.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
--	---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----

а	1	2	5	2	3	5	1	1	5	2	5	1	5	3	2	5	2	3	2	3
б	4	5	2	1	1	1	5	5	2	1	2	2	2	2	1	2	1	1	5	1
в	3	1	2	3	4	2	3	2	3	3	5	3	5	1	4	3	4	2	3	5
г	5	4	1	4	-	3	4	2	2	3	1	4	2	5	3	4	2	4	1	4
д	1																			2

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ СТУДЕНТІВ

на 1-й курс денної форми навчання

НА ФАКУЛЬТЕТИ:

Гуманітарних наук

напрями підготовки бакалаврів:

історія, культурологія та археологія, релігієзнавство, філософія,

компаративістика, соціальна робота

Суспільних наук

економіка, політологія та державне управління, соціологія

Природничих наук

біологія, екологія, фізика)

Термін навчання — 4 роки.

Студенти, які отримують ступінь бакалавра, можуть продовжити навчання за дворічною програмою підготовки магістра наук з обраної спеціальності.

До вступного тестування допускаються громадяни без обмеження віку, що закінчили не менше одного курсу будь-якого вузу або середню школу чи середній спеціальний заклад (технікум, училище) з середнім балом не нижче: "4,5" — на факультети гуманітарних та суспільних наук, "4" — на факультеті природничих наук, а також іноземні громадяни з аналогічною освітою. Заяви приймаються з 3 травня до 7 липня 1995р. включно.

До заяви вступники додають:

- документи про освіту або їх нотаріально завірени копії
- для тих, хто вчиться у вузі — залікову книжку або її нотаріально завірени копію;
- медичну довідку за формою 286-у;
- 6 фотокарток розміром 3 × 4 см;
- паспорт (подається особисто).

9 липня проводиться тестування вступників. Для визначення загального рівня гуманітарної, природознавчої та суспільствознавчої підготовки в обсязі програми середньої школи та володіння українською та англійськими мовами, які є робочими мовами в УКМА. До тестування допускаються вступники, які сплатили одну мінімальну зарплату за станом на 3 травня 1995р.

Зарахування до Університету проводиться за конкурсом на основі результатів тестування.

Посвідчення про зарахування видається приймальною комісією після подання до бухгалтерії документа про оплату за перше півріччя навчання, розмір якої становить 12 мінімальних зарплат за станом на 15 липня 1995р. Плата може вноситися як спонсорами (підприємствами, організаціями, господарчими установами і т. ін.) так і особисто вступником. За успіхи в навчанні призначаються стипендії, зокрема персональні та іменні, а також гранти. У разі необхідності студента з інших місцевостей забезпечують гуртожитком.

Докладнішу інформацію про організацію тестування, зарахування та навчання в УКМА можна дістати в приймальній комісії, яка працює з 15 березня за адресою:

254070, Київ-70, вул.Сковороди 2, корпус I, кімната 127. тел: 416-60-22

UKMA Library * Book

0278861

A NETWORK OF JOURNALISTS THROUGHOUT
EASTERN EUROPE AND
THE FORMER SOVIET UNION...

St. Petersburg, **Russia** • Prague, **Czech Republic** • Sarajevo, **Bosnia-Herzegovina** •

Kiev, **Ukraine** • Tirana, **Albania** • Skopje, **Macedonia** • Podgorica, **Yugoslavia** •

Belgrade, **Yugoslavia** • Sofia, **Bulgaria** • Osijek, **Croatia** • Zagreb, **Croatia** •

Ljubljana, **Slovenia** • Budapest, **Hungary** • Vilnius, **Lithuania** • Bratislava, **Slovakia** •

Riga, **Latvia** • Szombathely, **Hungary** • Tallinn, **Estonia** • Minsk, **Belarus** • Moscow, **Russia** •

Warsaw, **Poland** • Bucharest, **Romania** • Blagoevgrad, **Bulgaria** • Kishinev, **Moldova** •

Krakow, **Poland** • Lviv, **Ukraine** • Nizhny Novgorod, **Russia** • Bishkek, **Kyrgyzstan**